

Frederik Pohl - Kvočna pro Fénixe

(Hatching the Phoenix)

KAPITOLA I.

Byly jsme venku sotva půl dne, když nám zkřížil cestu přední okraj vlny po výbuchu Krabí supernovy. Já bych si toho vůbec nevšimla, ale Hypatiá, můj lodní mozek, je naprogramovaná tak, aby registrovala věci, které by mě mohly zajímat. *Zeptala* se, jestli to chci vidět, a já jsem kývla.

Explozi hvězdy už jsem samozřejmě dvakrát nebo třikrát viděla na simulacích, jenže jako lidská bytost z masa a krve dávám přednost realitě před simulacemi - tedy většinou. Hypatiá rozsvítila obrazovku Heechee, ale tam se objevilo jenom takové to šedé zrnění, typické pro Heechee. Hypatiá ho umí rozluštit, já ne, a tak hned změnila fázi, aby záběry dávaly smysl i pro mě.

Uviděla jsem skupinu hvězd. Z mého pohledu vypadaly stejně jako všechny ostatní hvězdy na obloze. Je to má chyba, že se v nich nevyznám, ale pro mě je zkrátka hvězda jako hvězda, dokud se k ní nedostanu tak blízko, že ji vidím jako slunce. Takže jsem se Hypatie musela zeptat: "Která to je?"

Hypatiá řekla: "Tu zatím nemůžeš vidět. Nemám tady vybavení, abych to mohla víc zvětšit. Ale dávej pozor. Za chvíli ji uvidíš. Za malou chvíli. Teď. Tady ji máš."

Tohle už řekla úplně zbytečně. Už jsem to viděla sama. Ze tmy se najednou vynořil světelný bod. Byl pořád větší a jasnější, až zastínil všechny hvězdy kolem sebe. Musela jsem přimhouřit oči. "Jde to pěkně rychle," řekla jsem.

"Ve skutečnosti to zas tak rychle nejde, Kláro. Relativní vektorová rychlost našeho letu k té hvězdě je mnohonásobně vyšší než rychlost světla, a to věci velmi urychluje. Víš přece, že už jsme narazily na přední okraj vlny po výbuchu. Vidíme to celé v obráceném časovém sledu. Brzy bude po všem."

A brzy opravdu bylo po všem. Hvězda se smrštila a pohasla stejně prudce, jako se objevila. *Zapadla* v davu ostatních hvězd tak dokonale, že jsem ji už zase nebyla schopná najít. Okolní planety byly ještě na svých místech a jejich obyvatelé, pokud nějakí existovali, se zatím ještě neměnili v plazma. "No dobrá," řekla jsem. Udělalo to na mě dojem, ale ne tak velký, abych to prozradila Hypatii. "Vypni tu obrazovku. Máme před sebou spoustu práce."

Hypatiá si povzddechla. Za dobu, co pro mě pracuje, si osvojila celý repertoár lidských zvyků a neřestí, se kterými její základní program ani v nejmenším nepočítal. Řekla mi: "Mnohem lepší by bylo, kdyby ses starala o to, čím zaplatíme účty. Máš vůbec představu, kolik tenhle výlet stojí?"

Přeháněla. Starostí mám dost, ale rozhodně k nim nepatří starost o to, čím zaplatím účty.

Nebyla jsem vždycky takhle bohatá, to je pravda. Když jsem vyrůstala na té vyprahlé hroudě, které se bůhvíproč říká Venuše, musela jsem od rána do večera vozit ve vznášedle turisty po všech těch různých větrem vysušených pouštích a od večera do rána jsem musela dávat pozor, aby mi to, co jsem vydělala, stačilo na útratu. Tenkrát jsem strašně moc chtěla mít peníze. Doufala jsem, že jednou budu mít hromady peněz. Že budu mít dost peněz, abych si mohla dovolit plnou léčebnou péči a krásný dům, kde by to nepáchlo po zkažených rybách. Nic víc jsem nechtěla. Přesně tolik peněz by mi úplně stačilo.

Jenomže tak to nefunguje. Člověk nikdy nevydělá přesně tolik peněz, aby to stačilo na plnou léčebnou péči a dům. Já jsem nejdřív neměla žádné peníze a neměla jsem ani naději, že někdy nějaké vydělám. A pak jsem jich najednou měla víc, mnohem víc, než kolik jich je potřeba na věci, které jsem chtěla mít. Tou dobou jsem už o penězích věděla svoje. Věděla jsem, že mít peníze - a tím teď myslím PENÍZE, je totéž jako mít doma kotě. Peníze si totiž s vámi chtějí hrát. I když byste od nich čas od času rádi měli pokoj, stejně se vám pořád šplhají na klín a sekají vás do brady, aby upoutaly vaši pozornost. Vy samozřejmě nemusíte dělat

všechno, čeho se peníze dožadují. Můžete je prostě odstrčit stranou a jít si po svých, ale Bůh sud, jakou neplechu vám v tom momentě vyvedou. A kromě toho, když si člověk pořídí kotě, chce z něj přece mít radost, ne?

Proto jsme, já a Hypatiá, většinu cesty k mateřské lodi společnosti Fénix hrály hru s penězi. Přesněji řečeno, já jsem hrála a Hypatiá psala skóre. Zná můj majetek líp než já - to je koneckonců důvod, proč jsem si objednala její naprogramování. Vždycky má pro mě spoustu návrhů ohledně toho, kterých akcí se zbavit, které si podržet a do kterých nových podniků investovat.

Klíčové je tady právě slovo "návrhy". Já pochopitelně nemusím dělat to, co Hypatiá říká. Občas to také neudělám. Řídím se Hypatiinými radami zhruba ve čtyřech případech z pěti. Popáté obvykle udělám něco jiného, než mi navrhne - prostě proto, aby věděla, kdo tu rozhoduje. Víím, že to není zrovna nejchytřejší, a často mě to stojí řadu peněz, ale to nevadí. Peněz mám dost.

Nicméně existuje určitá časová mez, kdy mě hra s penězi přestává bavit. Když se tahle mez pomalu přibližovala, Hypatiá odložila ukazovátko a mávnutím ruky smazala zobrazované grafy. Zná mě a ví, že jsem radši, když vidím toho, s kým mluvím, a tak se mnou často komunikuje ve své vizualizované podobě. V říze z počátku pátého století, s členkou zdobenou hrubě opracovanými rubíny. Podívala se na mě zkoumavým pohledem. "Uděláme si malou přestávku, že, Kláro?" zeptala se. "Chtěla bys něco k jídlu?"

Chtěla jsem obojí, přestávku i jídlo, a Hypatiá to dobře věděla, protože nepřetržitě monitoruje mé tělo. Tohle ostatně také patří k jejím úkolům a bylo to součástí objednávky *zadané* programátorům. Ale i tady má samozřejmě poslední slovo moje svobodná vůle. "Abych se přiznala," řekla jsem, "mám spíš chuť něčeho se napít. Jak jsme na tom s časem?"

"Všechno běží přesně podle plánu, Kláro. Budeme tam zhruba za deset hodin." Ani se nepohnula, tedy, přesněji řečeno, její simulace se ani nepohnula, a přesto bylo z lodní kuchyně slyšet cinkání ledu ve sklenici. "Už jsem *navázala* spojení s mozkiem Fénixe. Jestli chceš vidět, co se tam děje..."

"Ukaž mi to," řekla jsem. Hypatiá splnila můj příkaz dřív, než jsem dokončila větu. Mávla rukou - tohle gesto nemá žádný praktický význam, je to čirá komedie, na kterou si zkrátka potrpí - a na obrazovce naskočil další soubor záběrů. Když mi k pravé ruce dojel servírovací stůl, zrovna jsme se dívaly prostřednictvím kamer z Fénixe na ocelovou pavouci síť ve tvaru mísy. Po ní se hemžila nějaká havěť. Na záběrech nebylo nic, podle čeho bych mohla určit velikost té sítě, ale já jsem to ani nepotřebovala. Věděla jsem, že je obrovská.

"Dáš si taky jednu?" řekla jsem Hypatii a zvedla jsem sklenici.

Hypatiá si mě přeměřila tím svým trpělivým, přemoudřelým pohledem a nechala otázku bez odpovědi. Čas od času mi vyhoví a simuluje pití simulovaného drinku, zatímco já piju ten skutečný, ale tentokrát neměla náladu. A když nemá náladu, chová se jako protivná učitelka. "Jak vidíš, Kláro," informovala mě, "už tam dorazil náklad s komponenty optického zrcadla a roboti je právě montují na parabolický nosník. Zhruba za hodinu budeme mít k dispozici první záběry z té planety, ale nemyslím si, že tě budou zajímat. Ostrost obrazu bude na žádoucí úrovni až po úplném zkompletování přenosového systému, čili přibližně za osmnáct hodin. Pak budeme mít optimální podmínky k pozorování."

"Škoda, že jenom čtyři dny," řekla jsem a usrkla jsem ze sklenice.

Výraz v Hypatiiných očích se změnil. Sice se dál tvářila jako učitelka - ale teď už jako učitelka dehtaná zvláště zbedněnou žákyní. "Kláro, víš dobře, že víc času tam prostě mít nebudeme. Nebyl to můj nápad, tahle cesta až sem. Kdybys dala na moje rady, mohla jsi to celé v klidu sledovat ze svého ostrova."

Dopila jsem zbytek sklenice a vstala jsem. "Jenže to já právě nechci," řekla jsem Hypatii. "Potíž s vámi simulacemi je v tom, že neumíte ocenit skutečné zážitky. V tom to je. Vzbud' mě hodinu před kontaktem."

Zamířila jsem do své nejlepší kajuty. Do ložnice s velkou kruhovou postelí. Prázdnou postelí. Už jsem neměla chuť dál mluvit. Upřímně řečeno, celou cestu jsem zaměstnávala Hypatii finančními záležitostmi hlavně proto, aby mi nestihla dávat rady ve věcech, do kterých mi s oblibou mluví, a především pak v té jedné věci, kterou bych skutečně měla vyřešit, ale zatím k tomu nemám dost odvahy.

Když mě Hypatiá probudila, vedle mé postele stál servírovací stolek s černou kávou a čerstvě vymačkaným pomerančovým džusem - tedy "čerstvě vymačkaným" v uvozovkách - ale připraveným tak, že jsem nepoznala rozdíl. "Do kontaktu zbývá devadesát minut," řekla Hypatiá přívětivě. "Přeji ti dobré ráno. Mám už připravit sprchu?"

Já řekla jenom: "Brrr." Devadesát minut mi v tu chvíli připadalo jako doba, která mi s bídou může stačit na to, abych se posadila, vypila si kafe, zakoukala se do prázdna a teprve se pomalu odhodlávala k něčemu tak vyčerpávajícímu, jako je ranní sprcha. Pak jsem ale uviděla zrcadlo na stěně před postelí a lekla jsem se toho, co v něm vidím, a usoudila jsem, že je potřeba dát se urychleně do pořádku.

Nikdy jsem nebyla to, čemu se říká holka k nakousnutí. Odmalička jsem měla široké, husté obočí. To jsem si jednou nebo dvakrát nechala upravit do přijatelných proporcí v naději, že tím svojí vizáži aspoň trochu pomůžu. Ale nepomohla jsem jí. Pak jsem si dokonce nechávala přemontovat kostru. Zúžit ramena, zvětšit lícní kosti, zmenšit spodní čelist. Prostě jsem dělala všechno pro to, abych nevypadala jako mužatka. Ale dopadlo to tak, že jsem vypadala jako skleslá mužatka. Na pár let jsem si nechala udělat blond vlasy, potom jsem zkoušela být rusovláskou, ale nakonec jsem to všechno stornovala, řekla jsem, že chci, aby mě vrátili do původního stavu, a dala jsem salónu krásy poslední sbohem. Celé to byla jedna velká hloupost. Nefungovalo to. Když jsem se na sebe podívala, tak za tou elegantní fasádou bez ohledu na snahy všech možných kosmetologů a plastických chirurgů pořád vykukovala stará známá Gelle-Klára Moynlinová. Nemělo to smysl. Nakonec jsem se rozhodla, že vůbec nejlepší bude přirozený vzhled.

No, více méně přirozený. V žádném případě jsem nechtěla vypadat staře.

A to jsem taky nevypadala. Když jsem byla vykoupaná a učesaná a oblečená v krátkých jednoduchých šatech, které nechávaly vyniknout mým pořád ještě hezkým a pevným nohám, vypadala jsem docela dobře. "Za malou chvíli už tam budeme," povídala mi Hypatiá. "Radši se něčeho drž. Musím srovnat rychlost s Fénixem. To bude zase práce." Znělo to rozmrzele, jako vždycky, když jí dám nějaký složitější úkol. Ona ho samozřejmě splní, ale vždycky u toho nadělá spoustu řečí. "Kdyby aspoň letěli větší rychlostí, než je rychlost světla, a nebo menší rychlostí, ale dostat se přesně na céčko, s tím jsou jenom... Promiň! To mě mrzí."

"To doufám," řekla jsem jí, protože mi tím prudkým zhoupnutím paluby málem vylila na šaty všechno kafe, co jsem ještě nestačila vypít. "Porad' mi. Budou lepší perly, nebo kamej?" Hypatiá dvě, tři vteřiny mlčky simulovala váhání, jako kdyby skutečně potřebovala čas na rozmyšlenou. Pak odpověděla: "Já bych si vzala kamej. Ve dne nosí perly jenom dívky."

Já jsem si tudíž pochopitelně vzala perly. Hypatiá si povzdechla, ale nijak jinak už mé rozhodnutí nekomentovala. "Můžeš jít," řekla a otevřela průchod. "Lodě jsou spojené. A dávej pozor na cestu. Budu s tebou udržovat kontakt, kdyby něco."

Kývla jsem a beze slova jsem prošla hermetickými uzávěry na palubu Fénixe.

Tedy "prošla" - to je poněkud nadnesený výraz, protože jsem se jedním krokem dostala z pohodlné jednogéčkové gravitace v mé lodi rovnou do stavu beztlíže, který panoval uvnitř Fénixe. Žaludek jsem hned měla jako na houpačce a můžu mluvit o štěstí, že jsem se včas chytila nejbližšího madla. Až pak jsem se rozhlédla kolem sebe.

Vlastně ani nevím, co jsem čekala, že tam najdu. Možná něco, co by člověku připomnělo starý dobrý asteroid Gateway. Ale společnost Fénix se na své mateřské lodi zařídila jinak. Když jsem to uviděla na vlastní oči, tak jsem se v duchu začala ptát, jestli nejsem při jejich financování zbytečně moc štědrá. Gateway to tam nepřipomínalo vůbec ničím. Místo

kyselého zatuchlého vzduchu tam všude byla cítit vlhká svěží vůně jako ve skleníku. V květináčích tam rostly nějaké plazivé rostliny a kapradí a spousta všelijakých květín. Všechno to rostlo do všech stran, kvůli té nulové gravitaci. Na tu jsem se měla Hypatie zeptat předem, protože jinak bych si na sebe určitě nebrala sukni. Mezi těmi rostlinami jsem nakonec přece jen zahlédla lidskou bytost. Vysokého, skoro nahého černocha, který byl zavěšený za nárt levé nohy v držáku na stěně a cvičil s obrovskými ocelovými péry. ("Humphrey Mason-Manley," zašeptala mi Hypatiá do ucha. "Je to antropolog a archeolog z Britského muzea.") Humphrey se mou přítomností evidentně nechtěl nechat rušit při cvičení a věnoval mi jenom jeden jediný otrávený pohled.

"Co tu děláte, madam? Sem nikdo nesmí. Tohle je soukromý majetek a..."

Pak se podíval trochu líp a výraz v jeho tváři se změnil. K radostnému vzrušení měl sice hodně daleko, ale už se aspoň blížil něčemu, co bych nazvala relativně příjemným překvapením. "Jéžiš," vyrazil ze sebe. "Vy jste Gelle-Klára Moynlinová, vidíte? Tak to je něco jiného. To bych vás měl spíš přivítat, ne?"

KAPITOLA II.

Rozhodně to nebylo nejvřelejší přivítání, s jakým jsem se kdy setkala. Nicméně hlavní inženýrka, kterou kvůli mně šel Humphrey Mason-Manley vzbudit, se přece jenom chovala o poznání zdvořileji, i když ji k tomu po pravdě řečeno vůbec nic nenutilo. Je fakt, že jsem do nastartování jejich projektu nasypala hromadu peněz, ale věděla jsem, že společnost Fénix je nezisková organizace a nikdy to nebude můj soukromý majetek. Nebyla jsem dokonce ani členkou správní rady.

Hypatiá mi šeptala, že hlavní inženýrka se jmenuje June Thaddeus Terpleová. Doktorka Terpleová. Tohle mi ani nemusela připomínat. S Terpleovou jsme se už jednou setkaly prostřednictvím telemostu, když se pokoušela schrstit peníze pro tenhle podnik a dostala tip, ať se obrátí na mě. *Zblízka*, tváří v tvář, se mi zdála být vyšší než na obrazovce. Vypadala zhruba stejně stará, jako jsem vypadala já - to znamená, s trochou dobré vůle, asi na třicet. Byla oblečená v bikinách s tkaničkami. Kromě nich už měla na sobě jenom montérský pás, opatřený spoustou malých kapes na různé přístroje, nástroje a součástky. Vzala mě do své kanceláře. To byla jednoduše zařízená místnost s trojúhelníkovým půdorysem. Nebyl tam vidět nikde žádný nábytek, jenom držáky na stěnách a další květiny v květináčích. "Omlouvám se, že jsem vás nepřišla přivítat, doktorko Moynlinová," řekla, když jsme vpluly dovnitř.

"Nejsem doktorka. Dali mi pár čestných doktorátů, ale to se nepočítá. Klidně mi říkejte Kláro, to bude, myslím, nejlepší."

Terpleová potřásla hlavou. "Každopádně vás tady ráda vidím. Předpokládám, že se chcete přesvědčit, jestli to tady zvládáme."

"No to také. Jistě. Ale kromě toho bych si s vámi chtěla promluvit ještě o jedné věci, když dovolíte." Snažila jsem se zdvořilost oplácet zdvořilostí, i když to ani z mé strany rozhodně nebylo nutné. "Určitě znáte Wilhelma Tartche, že?"

Na chvíli se zamyslela. "Ne."

S tou jeho celogalaktickou proslulostí to tedy podle všeho nebylo tak slavné. Musela jsem jí o něm říct pár slov: "Bill je velice známý reportér. Má svůj vlastní pořad, který se vysílá prakticky všude. Dívají se na něj dokonce i Heechee až v samém jádru. Jsou to v podstatě cestopisné reportáže. Bill navštěvuje různá vzrušující, zajímavá místa a vypráví o nich těm, co zůstávají doma." Taktně jsem pomlčela o tom, že Bill je ke všemu ještě můj milenec, jeden z nejlepších. Nechtěla jsem o tom hned mluvit, i když mi bylo jasné, že to Terpleová beztak pozná brzy po jeho příletu.

"On chce točit reportáž z Fénixe?"

"Ano. Pokud vám to ovšem nebude vadit," řekla jsem.

"Se správnou radou už jsem to projednala."

Terpleová se rozpačitě usmála. "To je možné, ale mě o tom nikdo neinformoval. My teď rozmísťujeme sondy a připravujeme snímací *zařízení* a dá se říct, že to pro nás bude tak trochu ztráta času, no ale-" Radši rychle změnila téma: "Opravdu? Hans mi právě říká, že vám váš lodní mozek ukázal výbuch supernovy, když jste se svou lodí byla venku."

"To ano, to jsem viděla." Hypatiá mi šeptala, že Hans je lodní mozek Fénixe, ale to mi samozřejmě došlo i bez její nápovědy.

"A víte, jak to teď vypadá při pohledu ze Země?"

"No... Dá se říct, že ano."

Bylo na ní vidět, že se snaží to "dá se říct, že ano" správně pochopit a vůbec jednat diplomaticky s osobou, ze které kapou peníze. "Každopádně nám neuškodí, když se na to podíváme ještě jednou. Hansi! Teleskopický záběr ze Země, prosím."

Podívala se na zadní stěnu kanceláře. Ta zmizela a místo ní se objevila velká nepravidelná světlá skvrna v temném poli. "Tohle je ono. Říká se tomu Krabí mlhovina. To jméno samozřejmě dostala ještě dřív, než se vědělo, kde se tam vzala a co to vůbec je. Ale vidíte sama, že je to celkem výstižné pojmenování." S tím jsem souhlasila, protože ten flek skutečně připomínal zkrouceného kraba. Terpleová mluvila dál: "Mlhovinu jako takovou tvoří plyny a hmota, která po výbuchu supernovy expanduje do prostoru už zhruba tisíc let. Nevím, jestli ji vidíte, ale ta tečka tady uprostřed, to je Krabí pulsar. To je všechno, co zbylo z té hvězdy. A teď vám ukážu, jak to vypadalo, než se z ní stala supernova."

Hans nechal zmizet mlhovinu a promítl nám další záběr. Stejnou hvězdnou oblohu, jakou mi předtím ukazovala Hypatiá. miliony a miliony hvězd. Když najel na detail, rozeznala jsem mezi ostatními jednu zvlášť jasnou hvězdu. Ačkoliv "jasnou" - to by bylo dost slabé slovo. Ta hvězda vyloženě zářila. Byla taková zlatavě žlutá a divně rozmazaná. Nesálalo z ní teplo, ani nemohlo, protože to byla jenom optická simulace, ale já jsem stejně měla pocit, jako kdyby mě horko páliło do tváře.

"Nevidím žádnou planetu," podotkla jsem.

"Musíte počkat, až budou na místě všechny optické komponenty." Terpleová se najednou *zarazila*. "Promiňte. Já se vás ani nezeptala, jestli si dáte čaj nebo něco podobného."

"Ne, díky. Zatím ne." Pořád jsem nemohla odtrhnout oči od té hvězdy. "Myslela jsem, že bude zářit víc," řekla jsem trochu zklamaně.

"To samozřejmě bude, Kláro. Kvůli tomu právě dáváme dohromady to pětisetkilometrové zrcadlo. Teď zatím využíváme černou díru jako gravitační čočku a v zrcadle máme zabudovanou kameru. Já nevím, kolik toho víte o černých děrách, ale... Promiňte. Sakra. Do prdele." Zatvářila se provinile, skoro sklíčeně. "Vy toho o nich víte asi dost. Myslím, když jste v jedné z nich byla třicet nebo čtyřicet let a..."

Dívala se na mě, jako kdyby mi způsobila bůhvíjakou bolest. Na tyhle reakce už jsem zvyklá. Lidi přede mnou málokdy mluví o černých děrách - nejspíš podle zásady nemluvit o provaze v domě oběšencově. Ale ta doba, kdy jsem tam byla uvězněná, ta už je dávno za mnou. Už na to nemyslím. Pro mě to beztak byl jenom kratičký okamžik, vzhledem k dilataci času v černých děrách. Venku mezitím sice uběhla spousta roků, ale to už mě netrápí. Co je pryč, to je pryč.

I když na druhé straně je pravda, že se rozhodně nevyžívám v debatách o problematice těch zatracených děr, a tak jsem prostě řekla: "Ta, co jsem v ní byla, ta vypadala jinak. Měla takovou hodně zvláštní bledě modrou barvu a vůbec byla jiná."

Terpleová se rychle dokázala otřepat. Hned pokývala energicky hlavou. "To muselo být Čerenkovovo záření. Musela jste se dostat do toho, čemu se říká nahá singularita. Tahle je jiná. Je zakřivená ve své vlastní ergosféře, takže byste neviděla nic. Většina černých děr produkuje záření - z hmoty, kterou do sebe vtahuje. Ale tahle už pohltila veškerou hmotu ve svém dosahu." Terpleová se na chvíli odmlčela, aby si uspořádala myšlenky. Pak znovu

pokývala hlavou. "Mluvily jsme o gravitační čočce, že? Hansi..."

Neřekla, co po Hansovi chce, ale jemu evidentně bylo jasné, co má dělat. Hvězdy zmizely a před námi se objevila rovná, mlhavě bílá stěna. Terpleová po ní jezdila prstem a kreslila mi náčrtek:

"Ta malá tečka vlevo, to je krabijská planeta, kterou chceme studovat. Tenhle kroužek, to je černá díra. A tenhle oblouček vpravo, to je naše zrcadlo. To jsme umístili přesně do bodu konvergence. Tady nám černá díra jako gravitační čočka vytvoří nejostřejší obraz. Ta malá tečička tady vedle, to jsme my. Jsme s naší lodí přesně v Cassegrainově ohnisku zrcadla. Krabijské slunce jsem tu nekreslila. Jemu se stejně budeme při pozorování spíš vyhýbat, aby nám nezničilo optiku. Vyjadřuju se zatím srozumitelně?"

"Zatím ano," řekla jsem.

Podívala se na mě, snad aby se ujistila, že doopravdy chápu, co říká, a teprve potom pokračovala: "My tedy vlastně budeme při našich pozorováních sledovat obraz v zrcadle, a ne přímo krabijskou planetu. Navíc se musíme zabezpečit proti tomu, aby nám zdejší hvězda eventuálně zabránila ve výhledu, a kromě toho musíme vyřešit ještě mnoho dalších drobných problémů. Pokud se s nimi vyrovnáme, pak budeme při pozorování zrcadla v podstatě obrácení k té planetě zády."

Nemohla jsem odolat pokušení, když mě poučovala Hypatiá, a neodolala jsem mu ani v případě June Terpleové. "Škoda, že jenom čtyři nebo pět dní," řekla jsem co nejsladším hlasem.

Ten hlas nejspíš nebyl ani tak dostatečně sladký, protože se Terpleová zatvářila dost nervózně: "My přece nemůžeme za to, že ta pitomá černá díra je zrovna tam, kde je. Trvalo nám dva roky, než jsme našli černou díru v použitelné pozici. Je tu samozřejmě taky ta neutronová hvězda. S tou by se taky dalo pracovat. Bylo by to dokonce výhodnější, protože by pak pozorování, vzhledem k její pozici, mohlo trvat klidně osmdesát let, jenže neutronová hvězda jako gravitační čočka je na nic. Nikdy bychom s ní nedosáhli potřebného zvětšení, protože neutronová hvězda nemá zdaleka takovou hmotnost jako černá díra. Nicméně," dodala vzápětí, "až tady budeme muset skončit, bylo by docela dobře možné trochu improvizovat a přesunout tohle monstrum k té neutronové hvězdě a tam ještě nějaký čas pokračovat ve sběru dat. To by samozřejmě přicházelo v úvahu jen tehdy, pokud by se to v dané situaci jevilo jako potřebné a rozumné řešení."

Jinými slovy, pokud bych byla ochotná to zaplatit. No, možná, že bych i byla. Nevyžadovalo by to žádné velké dodatečné náklady. To nejpodstatnější jsem už tak jako tak uhradila. Ovšem znamenalo by to, že bych lidi z Fénixe musela mít na výplatní listině a nést za ně odpovědnost dalších osmdesát let.

Takovou oběť jsem nebyla připravená podstoupit. Byl nejvyšší čas odvést její myšlenky co nejdál od toho šíleného nápadu, a tak jsem řekla: "Jestli se nemýlím, původně jste předpokládali, že tady na sledování té planety budete mít víc času. Myslím, že třicet dní, ne?"

Zatvářila se mrzutě. "To ano. Původně jsme chtěli především monitorovat zdejší rozhlasové a televizní vysílání. Proto jsme tady stavěli tu síťovou parabolu. Potom se ale ukázalo, že tam žádná televize ani rozhlas nevysílá, a tak nám nezbylo než sem dopravit optické komponenty a udělat z antény zrcadlo. Tím jsme ztratili další tři týdny."

"Aha," řekla jsem. "Takže rádio ani televize tu nevysílá. Třeba tu vůbec žádná civilizace není."

Terpleová se kousla do rtu. "Víme s jistotou, že na té planetě je život. Nebo přinejmenším byl. Je to jedna z planet, kterou v dávné minulosti prozkoumali Heechee. Tehdy se tu setkali s poměrně vyspělými živými organismy -sice primitivními, ale zároveň disponujícími velkým evolučním potenciálem."

"Evoluční potenciál je hezká věc, ale jestli těm organismům k něčemu byl, to můžeme jenom hádat."

Tuhle poznámku přešla bez komentáře. Jen si povzdechla. Potom řekla: "Když už jste kvůli nám vážila takovou dlouhou cestu, měla byste si tady všechno pořádně prohlédnout. Pokud samozřejmě máte chuť."

"A nebudu vám překážet?" řekla jsem.

Pochopitelně, že jsem jim překážela. June Terpleová to nedávala najevo, ale někteří další členové posádky se ani neobtěžovali zvednout hlavu od práce, když mi je Terpleová představovala. Celkem jich tam pracovalo osm. Julia Ibarrurová, Mark Rohrbeck, Humphrey Mason-Manley, Oleg Kekuskjan. Jména těch ostatních mi už vypadla z hlavy. Hypatiá by mi je připomněla, kdybych si na ně potřebovala vzpomenout. Humphrey Mason-Manley byl ten atlet, co si trénoval prsní svaly, když jsem k nim přišla na palubu. Julia, tu jsem poprvé viděla zavěšenou v nosném postroji a obklopenou patnácti nebo dvaceti trojrozměrnými ikonami, s kterými pořád všelijak manipulovala a předělávala je a pak se na ně zamračila a začala je předělávat zase znova. Mně skoro nevěnovala pozornost. Pozdravila mě jenom takovým letmým kývnutím hlavy. Podobně se chovala i většina ostatních. Moje jméno jim podle všeho buď vůbec nic neříkalo, a nebo jim nestálo za to, aby projevovali nějaké emoce. Zvlášť Rohrbeck a Kekuskjan, ti se neprojevovali naprosto nijak, protože spali jako zabítí, když jsme k nim s Terpleovou nakoukly. Terpleová si položila ukazovák přes rty. "Třetí směna," řekla šeptem a zatáhla závěsy jejich kójí. Vedla mě pryč. "Za chvíli se vzbudí, až půjdeme jíst. Teď je radši necháme, ať se vyspí. Kromě nich tu je s námi ještě jedna členka posádky. Pojďte, podíváme se po ní."

Cestou k té poslední člence posádky mi Hypatiá šeptala životopisy lidí z Fénixe. Kekuskjan byl obstarožní bisexuální astrofyzik. Rohrbeck byl naproti tomu velice mladý programátor, momentálně v hluboké depresi ze svého rozpadajícího se manželství. A ta poslední členka posádky byla...

Byla Heechee.

To jsem poznala na první pohled. Poznala bych to i bez napovídání. Jak jednou vidíte jednoho Heechee, tak už víte, jak vypadají všichni. Všichni jsou stejní. Vyzáblí jako kostlivci, distingovaní, obličej jako lebka bez masa, paměťový měchýř jim visí mezi nohama, přesně tam, kde by mužský měl mít kulky a ženská neměla mít jaksi nic. Terpleová mi řekla, že tahle se jmenuje Starmindera. Když jsme vpluly k ní do kajuty, právě si tam kreslila nějaké ty jejich prapodivné ikony. Ale jakmile zaslechla moje jméno, hned je nechala zmizet a hrnula se ke mně, aby mi potřásla rukou. "Gelle-Klára Moynlinová, to je u nás v jádru velice známé jméno," informovala mě a pořád mi držela ruku, nejspíš proto, abychom od sebe v tom beztlížném stavu neodletěly. "Kvůli Občanským vyslancům paní Moynlinové, víte. Když se u nás ve městě objevila vaše Rebeka Shapirová, nabídli jí pobyt v rodině otce mého manžela. Tam jsem se s ní poprvé setkala. Dozvěděla jsem se od ní mnoho zajímavých věcí o lidských bytostech a přiznám se, že právě díky tomu jsem se hned přihlásila jako dobrovolnice na výzkumnou cestu sem k vám. Ale vy jistě Rebeku znáte líp než já."

Snažila jsem si vzpomenout na Rebeku Shapirovou. Zaplatila jsem cestovní výlohy už pro spoustu lidí od té doby, co jsem založila tuhle nadaci, a Rebeka Shapirová zřejmě odletěla v jedné z prvních várek. Muselo na mně být vidět, že váhám, protože, Starmindera hned dodala: "Taková smutná mladá dívka. Zpívala nám skladby vašeho v reálném čase už mrtvého Wolfganga Amadea Mozarta. Její zpěv byl velice roztomilý. Skoro mě rozesmál."

"Ach ano, tahle Rebeka," řekla jsem, jako kdybych si už vzpomínala, i když jsem pochopitelně neměla o nějaké Rebece ani tušení. Moje nadace koupila letenky do jádra nejméně dvěma nebo třem stovkám takových Rebek a Žanet a Carlosů, co se chtěli stát občanskými vyslanci u Heechee - vesměs proto, že se jejich dosavadní život z nějakého důvodu ocitl v troskách. To je samozřejmé. Kdyby jejich život byl v pořádku, proč by opouštěli místa a lidi, se kterými se už nikdy nesetkají?

Každý přece ví, že v jádru, tak jako v každé černé díře, dochází k dilataci času. Tohle znám

z vlastní zkušenosti. Když vám dilatuje čas, znamená to, že každý den uběhnou venku celá staletí a že problémy, které vás trápily, budou opravdu rychle opravdu velmi staré. Dilatace času je mnohem lepší než sebevražda. Když se nad tím zamyslíte, jedná se vlastně o sebevraždu naruby. Je to tak. Ze světa nezmizíte vy, ale zmizí z něj všichni, co vám ztrpčovali život. Ti všichni budou rozpadlí na prach, až se vrátíte.

Vždycky jsem přála svým občanským vyslancům jen to nejlepší. A doufám, že se jim všem podaří dát si životy zase do pořádku. Ale já osobně už o další pobyt v černé díře vůbec nestojím.

Když mi Terpleová představila všechny lidi na palubě Fénixe, už tam prakticky nebylo nic k vidění. V duchu jsem musela uznat, že jsem se s tím proklínáním svých správců rozpočtu dost unáhnila. Terpleová to tam zdaleka neměla zařízené tak marnotratně, jak se mi v první chvíli zdálo. Když nepočítám ty všudypřítomné rostliny (a ty tam byly v první řadě proto, aby čistily vzduch), potom se dá říct, že Fénix byl zařízený docela skromně, skoro spartánsky. Byly tam spací kóje a pár společenských místností. Největší z nich byla ta, do které jsem se dostala, když jsem tam přišla spojovacím průchodem ze své lodi. Kromě téhle místnosti tam bylo ještě cosi jako jídelna - s nádobami na pití, speciálně upravenými pro stav beztlíže, a s talíři potaženými síťkou, aby z nich neodlétávalo jídlo. Pak tam byly nějaké místnosti, kde posádka mohla odpočívat. Poslouchat hudbu, nebo se bavit virtuální realitou. Nic zvláštního. Zbytek byly jen samé sklady zásob a samozřejmě také stroje, přístroje a nástroje, které společnost Fénix potřebovala ke splnění svého poslání. Hardware mi Terpleová neukazovala. Ani nemohla. Hardware spadá do kompetence lodního mozku a je hermeticky uzavřený tam, kde mu hrozí nejmenší riziko poškození. I kdyby někdo byl takový blázen, aby všechny ty uzávěry otevíral, stejně by mu to nebylo nic platné, protože člověk se v těch věcech ani při nejlepší vůli nevyzná.

Terpleová trvala na tom, že si s ní musím vypít aspoň šálek čaje - přesněji řečeno kapsli čaje. Pily jsme ho tím způsobem, že jsme jednou rukou držely kapsli a druhou rukou jsme se držely madla. Terpleová mi řekla: "Tak to je vlastně všechno, Kláro. Ne, počkejte. Ještě jsem vám nepředstavila náš lodní mozek, vidíte? Hansi, pozdrav paní Moynlinovou."

HLuboký, příjemný mužský hlas řekl: "Dobrý den, paní Moynlinová. Vítám vás na palubě. Všichni jsme se na vaši návštěvu velmi těšili."

Odpověděla jsem mu na pozdrav, ale dál jsem se s ním nebavila. Nerada mluvím s umělou inteligencí, tedy kromě své vlastní, samozřejmě. Dopila jsem čaj, zastrčila jsem prázdnou kapsli do odpadkového kontejneru a řekla jsem: "No, už vás nebudu zdržovat. Stejně se teď musím na chvíli vrátit do své lodě."

Terpleová jenom pokývala hlavou. Nezeptala se proč. "Asi za hodinu budeme večeřet. Když dovolíte, ráda bych vás pozvala. Hans je moc dobrý kuchař."

Tohle byl asi nejlepší nápad za celý dlouhý den, a tak jsem řekla, že by to bylo báječné.

Terpleová mě doprovodila až ke spojovacímu terminálu. Cestou se na mě krátce podívala koutkem oka. "Víte," řekla, "je škoda, že to vybuchlo s tím sledováním rádia a televize. Ale to přece neznamená, že Krabijci nevytvořili nikdy žádnou civilizaci. Kdyby někdo chtěl monitorovat rozhlasové a televizní vysílání na Zemi dřív než ve dvacátém století, taky by odešel s prázdnou. A přitom už dávno předtím u nás existovala dost vyspělá, rozvinutá civilizace."

"Já vím, June."

"Hm." Odkáslala si. "Nebude vám vadit, když se vás ještě na něco zeptám?"

Já jsem řekla: "Samozřejmě, že nebude." Řekla jsem to takovým tónem, aby pochopila, že se mě sice může zeptat, na co chce, ale že záleží jen a jen na mně, jestli jí odpovím a jak jí odpovím.

"No... Vy jste investovala balík peněz do rozjezdu naší společnosti a neměla jste žádnou záruku, že tady Fénix opravdu najde civilizaci, která zanikla, když se z místního slunce stala

supernova. Mně pořád vrtá hlavou, proč jste to udělala."

Odpověď mohla být celkem jednoduchá. K čemu by to bylo, být jednou z nejbohatších žen ve vesmíru, kdybys si se svými penězi občas neužila trochu radosti a rozptýlení? Ale takhle jsem jí neodpověděla. Řekla jsem jenom: "Co jiného bych měla dělat než tohle?"

KAPITOLA III.

Je fakt, že jsem nemusela dělat zrovna tohle. Nabízela se mi spousta jiných věcí. Ale ty většinou nebyly tak lákavé a zajímavé.

Opravdu lákavá - tedy pro mě - byla v tu chvíli jenom jedna z nich, a to podívat se na svůj malý, útulný ostrůvek v Polynésii, blízko Tahiti. Jedině tam se cítím doma. Je to nádherné místo, zvláště poté, co jsem si ho zařídila podle svých představ. Žije na něm prakticky celá má širší rodina, a když jsem dlouho na cestách, tak mi vážně chybí.

Jsou tady samozřejmě další věci. Můžu strávit nějakou tu chvíli s Billem Tartchem, nebo s někým podobným, jako je Bill Tartch. I když jemu se jen tak někdo nevyrovná. Bill je skutečný drahoušek, asi nejlepší z těch, co znám. Nebo si můžu kupovat různé maličkosti, které člověku zpřijemňují život. A nebo můžu prostě jenom testovat, co všechno zvládne síla mých peněz. Čili, sečteno a podtrženo, mám vždycky před sebou řadu možností a řadu času. A to ani nemluvím o tom, kolik možností a času bych před sebou měla, kdybys se od Hypatie nechala přesvědčit, abych se stala nesmrtelnou.

Jsem namouduši hloupá, když se mi někdy zdá, že před sebou nemám vlastně nic.

Když jsem se vrátila k sobě do lodě, Hypatiá už na mě čekala v celé své simulované kráse. Hověla si na gauči s nohama nataženými v římském stylu, oblečená do volných, splývavých šatů z pátého století.

"Tak jak jsi spokojená se svou investicí?" zeptala se vlídně.

"Za chvíli ti to povím," řekla jsem. Rychle jsem vklouzla na záchod a zavřela jsem dveře. Je pravda, že zavírání dveří nemá prakticky žádný smysl, protože Hypatiá mě může pozorovat na kterémkoliv místě na lodi (a bezpochyby mě pozoruje). Pokud ale umělá inteligence mluví a vypadá jako člověk, chci po ní, aby aspoň simulovala dodržování nejzákladnějších pravidel lidského chování.

Odskočit si na záchod, to byl, přiznám se, hlavní důvod, proč jsem tak rychle opustila Fénixe. Neumím si totiž představit, jak bych čurala v beztížném stavu, na těch příšerných toaletách, co tam měli. Hypatiá se stará, abych i na záchodě měla veškeré pohodlí, včetně gravitace. Kromě toho ji znervózňuje, když používám jinou toaletu než tu, kterou mám na své lodi. Je nejradši, když může prozkoumat všechny moje výměšky, aby zjistila, jestli náhodou nejsem nemocná.

Právě tohle určitě dělala celou dobu, co jsem byla na záchodě. Když jsem vyšla ven, seděla na gauči, pořád ve stejné pozici, jako kdyby se ani nepohnula, ale řekla mi: "Opravdu tam chceš jít na večeři?"

"Jistě. Proč ne?"

"Máš trochu zvýšenou hladinu polyglyceridů. Bylo by nejlíp, kdybys ti něco uvařila já tady na lodi."

Takovou neomalenost nikdy nenechám jen tak. "June Terpleová říkala, že Hans je lepší kuchař než ty."

"Říkala, že je dobrý kuchař, nic víc," opravila mě Hypatiá. "A to jsem já také. Ostatně, jsme s Hansem v kontaktu, takže kdyby tě zajímaly nějaké podrobnosti o posádce..."

"Ne, posádka mě nezajímá. Ale Starmindera mi vyprávěla o nějaké Rebece Shapirové. Nevíš, prosím tě, co byla zač?"

"Lodním mozkům nepřísluší ukládat do paměti podobná data, Kláro," řekla Hypatiá s pohoršeným výrazem v očích. "Nícméně..."

Protější kout haly vzápětí zakryla bílá plocha, na které se hned objevila dívčí tvář.

Současně s tím mi Hypatiá začala odříkávat stručný životopis Rebeky Shapirové. Rebeka byla mladá, začínající operní zpěvačka, dramatický soprán se skvělou budoucností - až do chvíle, kdy při letecké katastrofě utrpěla těžké zranění hrtanu. Ten se doktorům sice podařilo dát do pořádku, ale ne tak dobře, aby mohla zpívat "Královnu noci" stejně jako předtím. Všechno, o čem snila, se jí zhroutilo, a tak se obrátila na mou nadaci. "Nějaké další otázky?" zeptala se mě Hypatiá.

"Ne, o Rebece už ne, ale docela by mě zajímalo, proč svému lodnímu mozku říkají Hans."

"To byl nápad Marka Rohrbecka. Pojmenoval ho po nějakém počítačovém průkopníkovi z dávných dob. Ale na jméně nezáleží, nebo ano? Proč ses vlastně rozhodla říkat mi Hypatiá?"

"Protože Hypatiá Alexandrijská byla mazaná mrcha s přebujelým sebevědomím," odpovíděla jsem jí. "Zkrátka něco podobného jako ty."

"Chm," zareagovala.

"A zároveň to byla taky první žena, která uspěla na poli vědy," dodala jsem rychle, abych si ji usmířila, protože jinak by s ní nebylo k vydržení.

"To je nesmysl," opravila mě, pořád ještě dost rozmrzele. "Byla první, o které se to ví. Jenže kolika ženám před ní okolnosti nedovolily uplatnit svůj talent? Ženy v tom vašem světě z masa a krve měly odjakživa jen málo možností, jak se realizovat."

"O tobě se přece říkalo, že jsi navíc krásná," připomněla jsem jí. "Takže jsi možností, jak se realizovat, měla až dost. Ale umřela jsi jako panna."

"Vybrala jsem si prostě vlastní cestu, Kláro. Ani ta dřívější Hypatiá se příliš nestarala o nějaké tělesné žádosti a potřeby. A mimochodem neumřela. Byla brutálně zavražděna. V roce 450 po Kristu. Bylo nepříjemné, studené, deštivé jaro a ta horda pomatených mnichů mě doslova roztrhala na kusy. A to jen kvůli tomu, že jsem nebyla křesťanka. Ale to přece víš," řekla nakonec. "Nechala jsi rekonstruovat moji identitu. Z toho plyne, že jsi o mně musela něco vědět už předtím. Jinak by sis pro svůj lodní mozek vybrala někoho jiného."

Když řekla tohle, neubránila jsem se úsměvu. "To pořád můžu," poznamenala jsem. "Co takhle třeba Johanku z Arku?"

Hypatiá se štitivě otřásla při pomyšlení, že ze ctihodné, bohůbojné římské pohanky udělám křesťanskou fanatičku, a radši rychle změnila téma: "Nechtěla bys už zavolat panu Tartchovi?"

Po pravdě řečeno, chtěla jsem a nechtěla. Chystala jsem se s Billem Tartchem probrat jednu velice důležitou věc, ale ještě jsem se na takový rozhovor necítila připravená, a tak jsem zavrtěla hlavou. "Teď bych spíš chtěla mít další informace o lidech tam z té planety, když už jsme si je pro sebe na pár dní vzkřísili k životu. Máš o nich něco z análů Heechee, co jsem ještě neviděla?"

"To se vsaď. Mám toho víc, než by bylo zdrávo vidět."

"No tak mi něco z toho ukaž."

"Jak si přeješ. Ty jsi šéfka," řekla mi a hned vzápětí zmizela i s celou vstupní halou a já jsem najednou stála na skalním výběžku a dívala jsem se dolů do sluncem zalitého zeleného údolí, kterým právě procházela nějaká prapodivná, komicky vyhlížející zvířata.

V tomhle byl největší rozdíl mezi mými simulacemi a simulacemi na Fénixu. Ty moje sice stojí víc, ale jsou reálnější. Jejich byly dost dobré k pracovním účelům. Člověk s nimi viděl všechno, co bylo potřeba. Jenže já jsem se svou simulací mohla mít pocit, že jsem přímo na místě, o které jsem se zajímala. Součástí simulace byl kompletní senzorický systém, takže jsem se mohla dotýkat věcí kolem sebe a čichat k nim stejně dobře jako je vidět a slyšet. Když jsem tam stála, hrál si s mými vlasy teplý vánek a v nose jsem cítila slabý zápach kouře. "Hypatie?" řekla jsem překvapeně. "Oni už používají oheň?"

"Ne, tihle ještě ne," zašeptala mi Hypatiá do ucha. "To jen tam v těch horách za tebou něco zapálil blesk při té velké bouři."

"Při jaké bouři?"

"Při té, co zrovna skončila. Ty necítíš ve vzduchu to vlhko?"

Nahoře na skále už žádné vlhko cítit nebylo. Nad hlavou mi sálalo obrovské žhavé slunce. Kameny kolem mě už stačilo vysušit, ale pode mnou, na úpatí skály, ještě pořád z tmavě zeleného listí nějakých plazivých rostlin odkapávala voda. Když jsem se ohlédla, opravdu jsem na úbočí jedné vzdálené hory uviděla šedočerný ostrůvek spálené vegetace.

Údolí ovšem bylo zajímavější. Skupinky stromů, nebo něčeho, co se stromům velmi podobalo. Stádo velkých chundelatých zvířat, připomínajících svým vzhledem kodiaka, nicméně očividných vegetariánů, protože všichni pečlivě oškubávali čelistmi listí na stromech. Dvě řeky. Jedna úzká, prudká, s vodopády a peřejemi. Ta se řítí dolů z hor po mé levici a v údolí se vlévala do širší, pomalejší řeky, která přitékala zprava a společně s ní pak tvořila mohutný proud, který se valil středem údolí. Na břehu jsem zahlédla pár dalších huňatých tvorů, ještě o poznání větších a spásajících veškerou vegetaci okolo sebe. Byl to vážně zajímavý pohled. Trochu mně to připomínalo americkou prérii nebo africkou step - tedy samozřejmě takovou, jaká byla, než ji naši předkové zpustošili k obrazu svému.

Nejzajímavější z celé simulace byla smečka asi deseti predátorů, kteří pár set metrů ode mě kroužili kolem něčeho, co jsem pořád nemohla rozeznat. Ukázala jsem tím směrem a zeptala jsem se Hypatie: "Ti lovci, to jsou oni?" A když odpověděla, že ano, řekla jsem jí, ať mi je ukáže zblízka.

Z bezprostřední blízkosti pak byli dobře vidět jak oni, tak jejich kořist. Tou byla zvířata podobná divokým prasatům. Tedy - podobná - pokud si dokážete představit divoké prase s dlouhýma, hubenýma nohama a dlouhatánským huňatým ocasem, jaký má veverka. Byla to zřejmě samice s mláděty. Cenila zuby a oháněla se rypákem do všech stran. Pod břichem se jí choulila trojice podsvinčat. Mě ale víc než kořist zajímali lovci. To byli v podstatě primáti. Když říkám v podstatě, tak tím myslím, že měli opičí tváře a krátké ocasy. Jinak ale ničím nepřipomínali žádného primáta, jaký kdy žil u nás na Zemi. Především proto, že tihle měli šest končetin. Čtyři jim sloužily jako nohy a zbylé dvě, s trochou nadsázky, jako ruce. V těch drželi poměrně velké a ostré úlomky kamenů. Nejspíš se jim zdálo, že právě zaujali ideální pozice, protože najednou začali ty kameny zuřivě házet po své kořisti.

Samice neměla šanci. Během pár okamžiků se dvě její mláďata skácela k zemi a ona se s tím zbylým musela dát na útěk. Dlouhý huňatý ocas jí létal ze strany na stranu jako metronom. Podsvinče běželo kousek za ní a snažilo se švihat ocasem ve stejně rychlém tempu jako jeho matka. Šestinozí predátoři je nepronásledovali. Neměli důvod. Už získali to, kvůli čemu šli na lov.

Nebyla to hezká scéna.

Já moc dobře vím, že v přírodě zkrátka jsou zvířata, co se živí masem jiných zvířat, a nejsem žádná sentimentální husa. Konečně - sama si občas dám steak. (A netrvám na tom, aby byl uměle kultivovaný v potravinářské výrobě.) Ale to neznamená, že se mi musí líbit pohled na to, co se před půlmilionem roků odehrálo v té mimozemské stepi. Protože jedno z těch mláďat bylo ještě živé, když ho ty vlčí opice začaly žrát. A křičelo tak srdceryvně, až mi naskakovala husí kůže.

Přiznám se, že mě vůbec nemrzelo, když Hypatiá přerušila simulaci a oznámila mi, že pan Tartch nečekal, až mu zavolám, a ozval se sám.

Prakticky celá moje konverzace s Billem Tartchem se tak či onak týká sexu. Bill se v tom smyslném žvatlání přímo vyžívá. Já nijak zvlášť. A tak se snažím, aby mluvení bylo mezi námi co nejmíň. Základní fakta, která mi sdělil, spočívala vesměs v tom, že se mu po mně stýská a že vypadá stejně dobře jako vždycky (tohle samozřejmě neřikal, to jsem viděla na obrazovce). Bill není moc vysoký a není ani vyloženě krásný. Ale je dobře stavěný a má neodolatelný rošťácký úsměv. Řekl mi, že dorazí na Fénixe tak za dva dny. To byla, myslím, jediná skutečná informace, kterou jsem se od něj dozvěděla během celé té čtvrt hodiny, co mezi námi létaly informační kondenzáty po trase dlouhé spoustu světelných let. Zbytek hovoru

byl víc než soukromý. Když jsme skončili, měla jsem nejvyšší čas se obléknout a jít na večeři s posádkou Fénixe.

Hypatiá byla jako obvykle hned několik kroků přede mnou. Probrala můj šatník a nařídila robotům, aby mi připravili úzké elegantní kalhoty, jako stvořené pro tuhle příležitost. Byly mnohem lepší než sukně, protože tu jsem si tam každou chvíli musela přidržovat, aby se mi nezvedla až bůhvíkam. Na krk místo perel, co mi pořád poskakovaly po obličejí, nechala připravit široký zlatý pásek. Všechno vybrala dobře, to je tedy pravda. Ale když jsem začala s oblékáním, neodpustila si zase jednu z těch svých dobrosrdečným hlasem položených otázek: "Pan Tarch ti chtěl poděkovat, že?"

Tenhle tón znám. Ten mi se stoprocentním úspěchem zvedá žluč. "Za co?"

"No přirozeně za to, jak jsi podepřela jeho kariéru," řekla a tvářila se při tom jako nevinátka. "Byl skoro na dně, když jste se seznámili. Je tedy logické, že ti vyjadřuje svou vděčnost."

"Ty si nedáš pokoj, vid', " odsekla jsem. Natáhla jsem si punčochy, zdobené drahými kamínky. Abych pravdu řekla, mám čím dál silnější pocit, že se Hypatiá ve své simulaci nějak moc zabydluje a začíná všechno brát až příliš osobně. A tentokrát navíc byla strašně nespravedlivá. Já nemám zapotřebí si chlapy kupovat. Bože. Já je od sebe ani nestačím odhánět! A že se starám, aby se jim, až se rozejdeme, dařilo finančně trochu líp než před naším seznámením? No a? Co je na tom? Bill se zkrátka dostal ve své kariéře do takového bodu, kdy v ní člověk nemůže dál pokračovat bez podpory někoho vlivného v zákulisí.

Ale o tom se přece nebudu bavit s lodním mozkem. "Víš co? Mluv o něčem jiném, a nebo zavři zobák," řekla jsem jí.

"Jak si přeješ, má drahá. Budeme mluvit o něčem jiném. Třeba o Krabijcích. Líbili se ti?"

Odpověděla jsem po pravdě: "Moc ne. Jejich způsob stolování je pěkně nechutný."

Hypatiá se uchichtla. "Máš nějaký slabý žaludek, Kláro. Myslíš si, že jsou horší než tvoji vzdálení předkové? Já bych neřekla, že si takový Australopithecus robustus lámal hlavu s tím, jestli se jeho večeře baví při hostině stejně dobře jako on."

A zas to bylo tady. Stará známá písnička. "Ten žil kdoví kdy, Hypatie."

"Tamti Krabijci také, má milá. Zvířata jsou prostě zvířata. Jediný rozdíl je v tom, že ty teď můžeš ten odporný řetězec vzájemného vraždění opustit a stát se..."

"Ještě ne," řekla jsem, tak jako už mnohokrát předtím.

To, k čemu mě Hypatiá přemlouvala, bylo zakonzervování mé osobnosti. Znamenalo by to, že bych opustila tělo se všemi jeho bolestmi a trápeními a stala bych se čistou, hardwarem uchovávanou inteligencí. Nebyla bych první, kdo to udělal. Stala bych se něčím, jako je Hypatiá. I když v jejím případě nejde o skutečnou osobnost, ale o více méně přesný odhad toho, jaká mohla být, když ještě žila ve svém těle.

Tyhle představy mě na jedné straně děsily, ale na druhé přitahovaly. Já netvrdím, že mě život vždycky jenom těšil a uspokojoval. Přesto se nikdy nestalo, že bych chtěla umřít. A kdybych přistoupila na to, co mi nabízela Hypatiá, nemusela bych umřít nikdy.

Ale k takovému kroku jsem ještě nebyla připravená. Chtěla jsem udělat ještě pár věcí, které může udělat člověk z masa a kostí, a ne osoba zakonzervovaná do hardwaru. V první řadě jsem odmítala opustit tělo, dokud ho nepoužiju k tomu, k čemu se ženské tělo pořád hodí ze všeho nejlíp. Jenže k tomu jsem si potřebovala najít muže. A já si nebyla vůbec jistá, že Bill Tarch je přesně ten, koho hledám.

Když jsem se konečně dostala zpátky do mateřské lodě společnosti Fénix, všichni na palubě se tvářili nějak jinak než předtím. Vypadali jako spiklenci, kteří se na něco hrozně těší. "Už máme pohromadě dvacet procent optických komponentů," hlásila mi Terpleová nadšeně. "Chcete se podívat?" Ani nečekala, až odpovím, a hned vyhrkla povel: "Hansi! Ukaž nám tu planetu."

Osvětlení se ztlumilo a před námi se objevila modrobílá koule, jakoby zavěšená ve

vzduchu, tak deset metrů od nás. Nebyla větší než moje hlava. Polovina koule se ztrácela ve stínu a polovina byla *ozářená* světlem, dopadajícím na planetu odněkud zprava, ze slunce, které na simulaci nebylo vidět. Vzadu za planetou se vynořil srpek měsíce. Zdál se být menší než Měsíc u naší Země, a pokud na něm byly krátery a moře, pak jsem je nebyla schopná rozeznat. Na samotné planetě jsem rozeznávala jenom velikánský oceán a jeden jediný, poměrně malý kontinent na denní polokouli. Terpleová se nějakým nenápadným pokynem postarala o to, aby osvětlení ve velké místnosti zhaslo úplně. Teprve pak jsem si všimla, že mnohem větší pevnina, nebo pevniny, musí být na noční polokouli, protože tam byla tma posetá drobnými kvítky světla. Zjevně umělého světla. Světla, jaké obvykle svítí ve městech.

"Vidíte, Kláro?" zajíkala se Terpleová samou radostí. "Města! Civilizace!"

KAPITOLA IV.

Lodní mozek Fénixe opravdu vařil výborně. Růžoví garnáti chutnali jako čerstvě vylovení z moře. Po nich přišlo na řadu fritto misto, taky výtečné, pak jemně kořeněné rizoto a nakonec fíky s krémem jako dezert. Všechno to bylo báječné. A nebo nám to možná jen připadalo báječné, protože jsme si všichni oddechli, když se ukázalo, že cesta sem nebyla zbytečná.

Jediné, co jsem při večeři postrádala, bylo víno. K jídlu se podávaly jen kapsle s džusem z tropického ovoce. June Terpleová si všimla výrazu v mé tváři, když jsem ten džus poprvé ochutnala. "*Zatím* tu máme zákaz pití alkoholu. Něco ostřejšího si dáme, až bude všechno hotové," řekla napůl omluvně, napůl pobaveně. "Pro vás by ale Hans mohl něco sehnat, kdybyste chtěla."

Zakroutila jsem zdvořile hlavou. Hned mě napadlo, že Hypatiá musela Hansovi určitě vykládat, jak se občas ráda napiju. Určitě. Lodní mozky spolu pořád o něčem klábosí. Zvláště ty vyspělejší, se simulací osobnosti, jako je Hypatiá a Hans. Z pohledů u stolu bylo zřejmé, že se o mně posádka Fénixe dozvěděla hromadu klepů. Bylo to zřejmé nejen z pohledů, ale i z konverzace při jídle. Ta byla živá, uvolněná, všichni mluvili o všem možném i nemožném - s jedinou výjimkou. Nikdo se ani slovem nezminil o místní černé díře, nebo o černých děrách jako takových.

Byla to příjemná, klidná večeře. Trochu ji rušily jen odchody jednotlivých členů posádky, kteří se čas od času na chvíli vytráceli z jídelny, aby se podívali, jak si vedou roboti při spojování komponentů zrcadla do jednoduté, dokonale hladké parabolické plochy o průměru pěti set kilometrů. Nejspíš to nebylo nutné, protože Hans nepřetržitě bděl jak nad montáží zrcadla, tak nad vším ostatním, co se dělo uvnitř i mimo loď, nicméně svědčilo to o tom, že Terpleová má disciplínu na lodi pevně v rukou. Při večeři zazněla spousta narážek a vtípů, kterým bych nerozuměla, protože se týkaly vztahů uvnitř posádky. Ale ani to nebyl problém. Hypatiá mi hned šeptala do ucha náležitě podrobné vysvětlení.

Mluvil o například o stesku po domově a Oleg Kekuskjan žertem - přesně cíleným žertem - utrousil, že někteří se tu výborně baví a na stesk po domově nemají ani pomyšlení. Tou poznámkou prý chtěl popíchnout Humphreyho Masona-Manleyho. "Ten už tady stačil zamotat hlavu Terpleové, Julii i Kekuskjanovi. A všichni tři na něj teď žálí," informovala mě okamžitě Hypatiá.

Julia (tedy Chuů-lia) Ibarrurová byla tlustá, věkem sešlá Peruánka inckého původu. Bývalá učitelka. Při večeři pořád roztouženě vyprávěla Starmindere, jak strašně ráda by se, ještě než umře, podívala do jádra. Šíleně ji popudilo, když se dozvěděla, že jsem nikdy nebyla v Machu Picchu. "A to říkáte, že jste procestovala celou galaxii? A nikdy jste si nenašla čas na jeden ze skutečných divů světa?"

Do všeobecného veselí kolem stolu nezapadal jen zamlklý Mark Rohrbeck. Ten se mezi fíkovým dezertem a kávou tiše omluvil a odešel skoro na půl hodiny pryč z jídelny. "Zas volá domů," řekl Mason-Manley a Hypatiá, největší drbna v galaxii, hned vzápětí přispěchala s podrobnostmi: "Snaží se přemluvit svou ženu, aby nepodávala žádost o rozvod. Ale na ni to moc

nezabírá."

Když jsme pili kávu, Terpleová něco zašeptala. Něco, co slyšel jenom Hans. Bezprostředně poté zmizela čelní stěna jídelny ve tmě, do které za pár okamžiků vplula simulace planety. Byla o poznání větší než předtím. Terpleová zas něco zašeptala a trojrozměrný obraz se zvětšil. *Zakrýval* skoro celou stěnu. Působilo to tak věrohodně, až jsem měla pocit, že se řítíme dolů, k té planetě, a dostala jsem závrať.

"Tohle už bude dvou- nebo tříkilometrové rozlišení," řekla Terpleová hrdě.

To znamenalo, že rozeznáme jednotlivá pohoří a pobřežní čáry a oblačnost, nic víc. Obraz planety měl zase jednu polovinu koule tmavou a jednu světlou. (Tak to samozřejmě muselo být. Planeta, kterou náš optický systém snímal, sice rotovala, ale její relativní pozice vůči slunci byla pořád stejná.) Když jsem si ho prohlížela, jedna věc mi na něm připadala divná. Ukázala jsem prstem na dolní část koule: "Tam vlevo, to je oceán? Myslím v té tmavé části. Protože tam žádná světla nesvítí."

"Ne, to je pevnina. Ale zřejmě tam bude příliš studené klima, takže je neobydlená. Tohle není úplně ideální záběr, víte. Jsme asi dvacet stupňů jižně od rovníku, a tak vidíme jižní pól, ale nevidíme sever planety. Nic, co by, dejme tomu na zeměkouli, bylo severněji než Skotsko a jih Aljašky. Ale vy jste ještě neviděla Hansův glóbus, že ne? Hansi, ukaž nám ho."

Uprostřed místnosti se hned objevila pomalu rotující koule. Vypadala úplně stejně jako glóbus, který měl můj dědeček v obývacím pokoji. Rovnoběžky a poledníky, všechno jak se patří. Jenom pevniny byly nějak podivně nakreslené. "Odvodil jsem ho od starých záznamů Heechee, které nám dala k dispozici Starmindera," informoval mě Hans svým hlubokým hlasem. "Ale kontinentům jsme dali svoje vlastní názvy. Teď například vidíte světadíl, který se skládá ze dvou téměř kruhových částí, spojených velice tenkou šíjí. Celé dohromady to připomíná činku. A tak mu doktorka Terpleová začala říkat Činka. Pro přesnost jsme si ho rozdělili na Východní Činku a Západní Činku. Pánvička říkáme tomuhle světadílu s tím dlouhým úzkým poloostrovem na jihozápadě. A ten, co se před vámi teď objevuje, ten dostal jméno Burák, protože..."

"Já vidím proč," řekla jsem. Prostě připomínal burák. Hans byl dostatečně vnímavý, aby z tónu mého hlasu vycítil, že mě ta zeměpisná (planetopisná?) přednáška *začíná* unavovat. Ale Terpleová nejspíš tak citlivá nebyla. "Pokračuj, Hansi," řekla rázně, když se Hans na chvíli odmlčel. A tak Hans pokračoval.

Nechtěla jsem být nezdvořilá ke svým hostitelům a vyslechla jsem si ten sáhodlouhý výčet kontinentů, ostrovů a ostrůvků až do konce. Ale tou dobou už byla u konce i má trpělivost. "No, jsem ráda, že jsem tu s vámi poseděla," řekla jsem a rozepnula jsem si popruhy, kterými jsem byla připoutaná k židli u stolu. "Díky za večeri, June, ale myslím, že bude lepší, když vás teď nechám v klidu pracovat. Konečně, během těch pěti dnů se určitě ještě uvidíme."

Při té větě se všichni kolem stolu začali tvářit nechápavě. Terpleová si odkašlala. "Víte, Kláro, celých pět dnů tu být nemůžeme," řekla s rozpačitým, shovívavým úsměvem. "Asi vás špatně informovali. Pátý den už musíme letět pryč, aby nás nezasáhla exploze supernovy."

Já jsem úplně zkameněla. Jednou rukou jsem držela ubrousek, který jsem právě zastrkovala zpátky do kroužku na stole, druhou jsem se přidržovala madla u stěny. "Ve vašich podkladech nic takového nebylo, to vím jistě. Proč jste se o tom ani nezmínila?"

"Myslela jsem, že to je samozřejmé," řekla Terpleová, už bez úsměvu. "V momentě, kdy hvězda začne kolabovat, musíme všechno sbalit a vypadnout. Bude to tady moc nebezpečné."

Jestli něco nesnáším, tak překvapení od lidí, co pro mě pracují. Podívala jsem se jí do očí. "Jak to může být nebezpečné, když reálně to je šest tisíc světelných let od nás?"

Terpleová trvala na svém. "Nezapomeňte, že nesu odpovědnost za tuhle loď a za posádku. Umíte si vůbec představit, co je to supernova, Kláro? To je něco neuvěřitelně obrovského. V roce 1054 ji astrologové v Číně pozorovali i za denního světla celý červenec. A to neměli takové dalekohledy, jaké teď máme my."

"Tak si vezmeme sluneční brýle."

Terpleová energicky zakroutila hlavou. "Odletíme a dost. Tady přece nejde jenom o světlo. Ta věc ještě teď, šest tisíc let po výbuchu, produkuje záření ve všech oblastech elektromagnetického spektra, od mikrovln až po rentgenové paprsky. Jenom blázen by tady zůstal, aby viděl, jak to vypadalo v epicentru, když explodovala."

Čistila jsem si zuby. Hypatiá mi stála za zády a povídala: "To, co říká Terpleová, je pravda. V místě výbuchu supernovy se všechno roztaví na kaši."

Já jsem neodpověděla, a tak Hypatiá zkusila jinou taktiku. "Ten Mark Rohrbeck vypadá dobře, vid'?" Má teď v hlavě zmatek kvůli tomu rozvodu, ale stejně si myslím, že se mu líbíš."

Zvedla jsem oči a podívala jsem se na ni v zrcadle. Stála tam, vyšňořená do kompletní simulace, opřená o rám dveří koupelny, a usmívala se. "Vždyť mu je polovička let co mně," namítla jsem.

"To ne, Kláro," opravila mě. "Čistě matematicky to je necelá třetina. Ale co na tom záleží? Hans mi ukázal jeho soubory. Geneticky je čistý, tedy v rámci organických možností. Chceš se podívat?"

"Ne." Skončila jsem s čištěním zubů a otočila jsem se ke dveřím. Hypatiá mi ustoupila z cesty, jako kdybych nemohla normálně projít skrz ni.

"Když ne, tak ne," řekla. "Chtěla bys něco k jídlu? Nebo skleničku na dobrou noc?"

"Chtěla bych spát. Ted' hned."

Povzdechla si. "Taková ztráta času. Dřív nebo později mi stejně dáš za pravdu a rozloučíš se s tím absurdním tělem. Tak proč čekat? Jako simulace můžeš dělat totéž, co děláš teď, jen v lepších-"

"To stačí," odsekla jsem. "Teď nechci dělat nic. Jenom ležet v posteli a snít o milenci, který za mnou letí v kosmickém korábu a chystá se mě obejmout. Tak buď tak laskavá a běž pryč."

Simulace se rozplynula ve vzduchu a její "Přeji dobrou noc" už ke mně dolehlo odněkud zprázdna. To samozřejmě neznamená, že Hypatiá doopravdy odešla. Vždycky jen předstírá, že to udělala. A předstírá to velmi důsledně. Ještě se nestalo, aby mi nějakým způsobem dala znát, že ví, co dělám v soukromí své ložnice.

Upřímně řečeno, vůbec jsem neměla v úmyslu snít o Billovi Tartchovi. Kdybych byla tak romantická, mohla bych samozřejmě počítat vteřiny, které zbývají do chvíle, kdy zas uvidím svou jedinou lásku. No, abych nežvanila, trochu romantická jsem. Zvlášť když se takhle pěkně natáhnu do té svojí velké kruhové postele a hned automaticky sahám po někom, koho bych se dotkla, a nikdo tam není. *Žádné* teploučké mužské tělo, ke kterému se vždycky tak ráda přitulím, když usínám. O takových chvílkách se doopravdy krásně sní. Ale na druhé straně, když mužské tělo není nablízku, tak to zároveň znamená, že vám v noci nebude nikdo chrápat do ucha, mlátit kolem sebe rukama a mluvit na vás, když se ráno choulíte nad šálkem kávy a nechcete nic víc než si v klidu sníst kousek grapefruitu.

Tyhle povzbudivé myšlenky - vážně povzbudivé - na mě ale tentokrát vůbec nezabíraly. Jakmile jsem položila hlavu na polštář, všechna ospalost byla tatam.

Nespavost je další chyba lidského těla, která Hypatii velmi znechucuje. Já bych se přirozeně nemusela nespavostí trápit. Hypatiá se stará, aby lékárnička v mojí koupelně byla dobře zásobená vším, co nedokonalá bytost z masa a krve může potřebovat uprostřed noci, a to včetně půltuctů různých druhů tablet na spaní. Ale já mám na nespavost lepší recept než prášky. Odklopila jsem kryt manuálního ovládacího panelu na svém nočním stolku. Ruční ovládání používám vždycky, když potřebuji udělat něco sama, bez Hypatie. Otevřela jsem adresář a našla jsem si to, co jsem chtěla vidět.

Chtěla jsem vidět svůj ostrov.

Jmenuje se Raiwea (to se správně řekne Ra-ii-ua-u, s přízvukem na třetí slabice, tak jak to říkají Polynésané) a je to jediné místo ve vesmíru, po kterém se mi stýská, když ho opustím.

Není moc velký. Pár tisíc hektarů obyčejné, sluncem vysušené země. Ale rostou na něm palmy a chlebovníky a je tam nádherná laguna, příliš mělká na to, aby se do ní mohli dostat žraloci z hlubších vod za pobřežním rifem. To všechno jsem si koupila. A nechala jsem tam postavit vesničky s krásnými malými bungalovy, které mají krásné malebné střechy z imitace palmových listů. Uvnitř je pochopitelně vodovod a elektřina a klimatizace a všechno ostatní, co je potřeba k pohodlnému životu. A jsou tam dětská hřiště a hřiště na baseball a fotbal a další sporty, při kterých si parta mladých lidí může vybit přebytnou energii. Kromě toho je na ostrově potravinářská výroba, hezky schovaná na mořském dně. Ta nepřetržitě chrlí veškerý sortiment zdravého plnohodnotného jídla. A samozřejmě taky patří mně. Tak jako všechno na ostrově. Každý čtvereční centimetr. Koupila jsem ho pro sirotky a osamělé matky s dětmi ze všech koutů světa. Na ostrově zkrátka jsem babička Klára. Babička pro víc než sto padesát dětí. Od novorozenat až po teenagery. Když jsem na cestách, vždycky si najdu chvíli a připojím se na kamerový systém svého ostrova, abych se přesvědčila, že školy fungují, jak mají, a všem se dostává náležité zdravotní péče a nikomu nic nechybí, protože - sakra, proč to neříct - já je strašně miluju. Všechny do jednoho. A věřím, že ty děti ke mně cítí to samé.

Hypatiá říká, že to je náhražka za to, že nemám vlastní dítě.

Možná, že je. Ale já se naděje na vlastní dítě ještě nevzdala. Na ostrovní klinice mám zmrazená vajíčka. Už jsou tam pěkných pár let, ale doktoři mi přísahají, že jsou pořád stoprocentně životaschopná a že taková budou ještě dlouho. Mám je tam pro případ, že bych se přece jen rozhodla udělat tu velkou věc, ke které je to naše ubohé, nechutné lidské tělo jako stvořené, a přivedla bych na svět dítě, které by bylo moje i v genetickém slova smyslu.

Jenže zatím jsem nepotkala muže, o kterém bych mohla s jistotou říct, že to je ten pravý otec pro moje dítě. Bill Tartch? Možná. Chvíli jsem si to o něm dokonce myslela, ale opravdu jen chvíli.

Když jsem se druhý den ráno probudila, Hypatiá už pro mě měla připravené nejčerstvější záběry té krabijské planety. Už mi neukázala celou planetu, protože v tomhle měřítku už by se její obraz ke mně do salonu ani nevešel. Ukázala mi jen výsek, část povrchu někde na pobřeží. Uprostřed záběru byla podivná skvrna, jejíž tvar svědčil o tom, že nespíš není dílem přírody, ale dílem stavitelů -pardon- osob věnujících se stavebnictví, abych byla korektní. "Dostali se na půlkilometrové rozlišení," informovala mě Hypatiá. "Díky tomu se potvrdilo, že tohle je nepochybně malé město."

Podívala jsem se pozorněji. Nepochybně to bylo město a nepochybně bylo malé. "To tam žádné větší město nenašli?"

"Myslím, že ani nenajdou, Kláro. Hans říká, že je až s podivem, jak řídké je ta planeta osídlená. Zatím není jasné proč. Půjdeš se teď podívat do Fénixe?"

Zakroutila jsem hlavou. "Nechám je v klidu pracovat. My se taky dáme do práce. Máš pro mě něco zajímavého?"

Měla pro mě soubor dat o několika podnicích, do kterých jsem před časem vložila peníze. Byly mezi nimi podniky ryze komerční, například doly na helium-3 na Měsíci, velký řetězec potravinářských výroben v Bengálském zálivu, projekt na rekultivaci Sahary a čtyřicet nebo padesát dalších záležitostí. Vesměs nebyly ničím zajímavé, ale každopádně patřily k těm podnikům, jejichž zásluhou jsem byla den ode dne bohatší, bez ohledu na to, kolik peněz jsem utratila.

Po nich přišly na řadu zajímavější věci. Prohlédla jsem si účty nadace, o které mluvila Starmindera. Myslím té, co z mých peněz hradí lidem cestu do jádra, aby se tam seznámili s životem Heechee. Pak jsem se podívala na vzdělávací program pro mladé ženy jako já, tedy -přesněji řečeno- jako jsem bývala já kdysi dávno. To znamená žen, které uvízly v nějaké špinavé, otupující práci bez jakýchkoliv perspektiv. Já se z takové situace dostala jen díky šťastné náhodě a asteroidu Gateway, ale to není systémové řešení. Slušný vzdělávací systém snad ano.

Někdy tou dobou si Hypatiá zničehonic odkašlala. To dělá vždycky, když se mi chystá něco říct. Já už většinou odhadnu, o co půjde, ale tentokrát jsem se spletla. Myslela jsem, že se chce bavit o mém ostrově, a tak jsem *začala* hrát naši obvyklou hru. "Mimochodem," řekla jsem nenucené, "včera večer jsem se před spaním ještě podívala domů na Raiweu."

"Skutečně?" řekla Hypatiá, jako kdyby o něčem takovém neměla ani tušení. "Jak to tam vypadá?"

Chvíli jsme obě předstíraly, že jí vyprávím něco, co je pro ni úplnou novinkou. Probíraly jsme spolu, které děti se už brzy postaví na vlastní nohy a odejdou z ostrova. Já jsem jí řekla o osmnácti dalších případech, indikovaných mými agenturami. Mluvila jsem o tom, že celou záležitost projednám osobně, až se vrátím na Zemi, a že pak nechám děti okamžitě převézt na ostrov. Hypatiá souhlasně přikyvovala a udiveně pomlaskávala, tak jako jindy. Ale úsměv na simulaci rtů měl tentokrát divný, nepříjemně pobavený nádech, který mě rozčiloval. Přijala jsem ho jako výzvu. "Když už je řeč o dětech, tak na nich vidíš hlavní výhodu živého těla před simulací," řekla jsem. "My lidi jsme sice zvířata, ale zato můžeme mít děti."

"Což se tebe zatím netýká," poznamenala Hypatiá medovým hláskem. "Ale to teď nechme stranou. Já ti chtěla říct něco jiného."

"Co?"

"Chtěla jsem tě informovat, že loď pana Tartche se spojí s Fénixem zhruba za hodinu. A že pan Tartch není na palubě sám."

Někdy si říkám, že je Hypatiá příliš dokonalou simulací lidské bytosti a že by možná nebylo na škodu její software poněkud zkorigovat. Doopravdy. Tu poslední větu pronesla tónem, který mi přímo virtuózně brnkal na nervy. Já jsem opatrně řekla: "No a? Tak má s sebou štáb. Co je na tom?"

"Nic, Kláro," řekla Hypatiá, pořád se stejným úsměvem. "Snad jenom, že ten štáb je pouze jednočlenný. A velmi půvabný."

KAPITOLA V.

Jednočlenný, velmi půvabný štáb byl opravdu velmi půvabný. Mohlo jí být šestnáct. Ne, to přeháním. Vypadala až moc dobře na to, aby jí bylo jenom šestnáct. Měla nádhernou jemnou pleť, jakou jsem já neměla snad ani jako batole. Její tváře se ještě mohly obejít bez makeupu a bylo to na nich ztraceně znát. Byla oblečená v hezké přiléhavé kombinéze, která sice zahalovala tělo od stehů až ke krku, ale zároveň nenechávala nikoho na pochybách o tom, co je uvnitř. Jmenovala se Denisa. Když jsem přišla na palubu Fénixe (dala jsem si trochu načas, aby si náhodou Bill nemyslel, že bez něj nedokážu vydržet), všichni muži z posádky už kolem ní kroužili jako hejno supů nad mršinou. Nebylo to jen tím, že vypadala tak, jak vypadala. Byla to nová tvář, čerstvé maso mezi lidmi, kteří už pomalu začínali trpět ponorkovou nemocí.

Ačkoliv, na druhé straně, já jsem teoreticky měla taky být pro posádku čerstvým masem, ale po mém příchodu se rozhodně nekonal žádný testosteronový karneval jako v případě Denisy. Zkrátka, když dva dělají totéž, není to vždycky totéž. Billovi to všeobecné hemžení bylo evidentně lhostejné. Připravoval se na úvodní vstup. Denisa pro tenhle účel organizovala rozestavení jeho krásných, staromódních automatických kamer. První kamera zabrala přechodovou komoru. Pak pomalu najížděla na Billovu tvář.

Ten ji okamžitě zpitvořil do toho svého srdečného, vševědoucího výrazu a začal hovořit k masám:

"Tady je Wilhelm Tartch. Jsme v lodi společnosti Fénix, která má v plánu pozvednout z popela dávno zapomenutou, ztracenou rasu inteligentních bytostí. A teď mi dovolu, abych mezi námi opět přivítal..." Denisa dala pokyn jedné z kamer a ta se otočila směrem ke mně. "...svou krásnou snoubenku Gelle-Kláru Moynlinovou, která vás spolu se mnou bude provázet tímto pořadem."

Já jsem se mu podívala do očí. Ať už jsem pro něj byla cokoliv, v tom momentě jsem se definitivně rozhodla nebýt jeho ženou. Bill na mě lišácky mrknul a pokračoval:

"Jak jistě všichni víte, než se Heechee ukryli před světem v jádru, tak prohledali většinu galaxie, aby zjistili, jestli v ní žijí ještě další inteligentní rasy. Ale žádnou nenašli. Když navštívili Zemi, setkali se tady jen s australopitéky, kteří měli dost daleko k současným lidským bytostem. U australopitéků se, jak známo, ještě ani nerozvinula řeč. A tady, na téhle planetě..." Vzadu za ním se objevil trojrozměrný obraz krabijské planety před výbuchem supernovy, "...tady našli podobnou primitivní rasu, která, stejně jako pozemšťané, měla všechny předpoklady k tomu, aby jednou vybudovala vyspělou civilizaci. Možná, že se to Krabijcům - tak jim říkají lidé z Fénixe - skutečně podařilo. Bohužel, ani Heechee a později ani my jsme to už nezjistili, protože tuhle planetu postihla strašná katastrofa.

V jejich slunečním systému se nacházely dvě hvězdy. Červený trpaslík a jasný obr třídy A. Tisíce let, během kterých se Krabijci lopotně prodírali k lepšímu, civilizovanějšímu životu, ztrácela velká hvězda postupně obrovská kvanta hmoty, kterou pohlcovala ta druhá, menší hvězda. A pak, náhle, bez varování, dosáhla ta menší hvězda své kritické hmotnosti. A explodovala. A lidé na té planetě tam za mnou, v jediném okamžiku, uprostřed práce, uprostřed obyčejného všedního dne, byli výbuchem supernovy smeteni ze světa."

Odmlčel se, oči pateticky upřené do objektivu, a čekal, až Denisa řekne: "Stop." Pak se hned vrhnul ke mně. S rozpaženýma rukama a širokým úsměvem na rtech. Když ke mně doplachtil, zabořil bradu mezi můj krk a rameno a zašeptal: "Klárko, to byla celá věčnost, než jsem se dočkal, až budeme zase spolu."

Bill Tartch to zkrátka se ženskými umí. Bylo příjemné zas cítit kolem těla jeho silné paže a na prsou jeho široký hrudník. "Teď jsme spolu," řekla jsem - a zároveň jsem se mu dívala přes rameno, abych viděla Denisu. Ta se na nás srdečně usmívala, bez sebemenšího náznaku žárlivosti v očích.

Říkala jsem si, že možná vidím problémy tam, kde nejsou. A rozhodla jsem se, že se tím teď nebudu trápit. Obraz krabijské planety byl čím dál ostřejší a kvalitnější. Na tom teď záleželo. Kvůli tomu jsme tam nakonec všichni byli, ne?

Krabijská planeta byla nesmírně bohatá na vodu. Její otáčení kolem vlastní osy právě dospělo do fáze, kdy drtivá většina souše zmizela ve tmě na noční polokouli a my jsme mohli pozorovat vesměs jen oceán.

To Billa Tartche moc netěšilo. "Tohle je všechno, co uvidíme?" ptal se. "Já myslel, že tu bude něco jako město nebo tak."

Terpleová mu odpověděla: "Jedno malé město jsme už identifikovali. Skoro s jistotou. Chcete vidět, jak vypadaly poslední záběry těsně předtím, než nám zmizelo z dohledu? Hansi, ukaž nám je."

Skvrna, která skoro s jistotou měla být malým městem, se příliš nezměnila od té doby, co jsem ji viděla naposled. Bill rozmrzele mlasknul jazykem. "Ty lodní mozky! To neumíš ten obraz trochu zaostřit?"

"Už je zaostřený, pane Tartchi," řekl Hans klidným, přívětivým hlasem. "Pokud máte zájem o výrazněji prokreslený obraz, pak bych vám doporučil záběry v infračervené oblasti spektra. Ty jsou detailnější..." Barvy simulace se změnily, zvýraznila se linie pobřeží, daná rozdílem mezi teplotou vody a souše, a zároveň se víc překreslily obrysy města, "...ale jak vidíte sám, vyskytují se na nich velmi zřetelné oblasti s vysokou teplotou, které se mi bohužel zatím nepodařilo nijak specifikovat."

Opravdu tam byly. Opravdu velmi zřetelné a dost velké. Povzbuzující byl fakt, že řada z nich měla v podstatě geometrický tvar, většinou trojúhelníkový a čtyřúhelníkový, ale nikdo si neuměl vysvětlit, co ty obrazce znamenají.

"Vánoční výzdoba?" navrhoval Bill. "Chci říct něco na ten způsob. Ne Vánoce, ale prostě svátek, co se při něm na domech rozsvěcuje spousta světel a tak."

"To si nemyslím, pane Tartchi," řekl Hans věčně. "Dovolte, abych vám připomenul, že to, co vidíte, není světlo, ale teplo."

"Aha, jasně. No tak si nejspíš zatopili, protože jim byla zima."

"Já zatím nedokážu posoudit, při které teplotě jim začíná být zima, pane Tartchi, ale nezdá se mi pravděpodobné, že by šlo o vytápění domů. Infračervené záběry ukazují, že teplota v těch oblastech dosahuje zhruba tří set stupňů Celsia. A to už je teplota, jaká panuje například při lesních požárech."

Bill se v první chvíli zatvářil překvapeně, ale pak hned přišel s dalším nápadem: "Tak tam třeba někdo kácí a vypaluje les, aby měl pole. Nebo to může být něco jako továrna."

"To nejsem schopen ani potvrdit, ani vyvrátit, pane Tartchi. Ale pokud by tam probíhalo cosi na způsob hoření, pak bych očekával, že stejné obrazce budou zřetelné i při snímání v oblasti viditelného světla. Domnívám se, že nejlepší bude, když počkáme, až budeme mít k dispozici víc informací. Mezitím bych vaší pozornosti doporučil něco neméně zajímavého." Záběr se bleskově přesunul z pobřeží přes několik pásem oblačnosti a pár ostrovů nad volné moře. Když se obraz stabilizoval, uviděli jsme v jeho střední části šedou rozmazanou tečku, mihotající se na samé hranici viditelnosti.

"Mraky?" odhadoval Bill.

"Ne, pane Tartchi. Jedná se o skupinu nějakých šedých těles, která se evidentně pohybují. Vektor jejich pohybu má směr sedmdesát jedna stupňů. Vám asi bude bližší, když řeknu, že jde o směr severovýchodní. Ta tělesa musí být poměrně velká, jinak bychom je při daném stupni rozlišení vůbec neregistrovali. Zřejmě to bude skupina lodí. Ovšem průměrná rychlost jejich pohybu je tak vysoká, že zhruba odpovídá rychlosti křídlových člunů či mořských raket. Pokud se nám někde neztratí dřív, než zrcadlo bude kompletní, potom by bylo velmi zajímavé si je podrobně prohlédnout."

"A to bude kdy?"

Hans předstíral chvíli váhání a teprve pak odpověděl. "Vyskytl se tu jeden drobný problém, pane Tartchi," řekl, jako kdyby se za celou posádku chtěl omluvit. "Určitá část již nainstalovaných optických komponentů byla vystavena termickému šoku a přestala být funkční. Z toho důvodu musela být většina instalačních strojů vyčleněna k jejich opravě, a tak nějaký čas potrvá, než bude možné pokračovat v montáži prvků, které ještě chybí k tomu, aby zrcadlo bylo kompletní. Ten čas bych odhadoval řádově na hodiny, samozřejmě když se nestane něco nepředvídaného."

Bill se mi napruženě kouknul do očí. "Krucinál," zavrčel. "Co všechno se tu ještě podělá?"

To, co se podělalo, to v žádném případě nebyla chyba June Terpleové. Ona sice tvrdila, že ano, že je osobně odpovědná za celou operaci, a že tudíž odpovídá za všechno, co se stane. Brala na sebe vinu, protože dovolila Ibarrurové, aby převzala od Hanse řízení. A Julia Ibarrurová hořce plakala a dávala vinu jen a jen sobě. "Starmindera mi říkala, že Heechee identifikovali v krabijském systému jedenáct dalších planet a mě napadlo, že bych měla prověřit, jestli se na některé z nich nevyskytuje nějaká forma života, a při orientování ohniska jsem ho na minutku namířila moc blízko ke slunci."

Mohlo to dopadnout ještě mnohem hůř. Řekla jsem jim, že tohle není žádná tragédie a pozvala jsem je všechny tři k sobě do lodě na šálek čaje. Můj takzvaný snoubenec na to reagoval udiveným nadzvednutím obočí. Pochopitelně si myslel, že bude první, kdo se podívá ke mně na palubu. Ale rychle se s tím vyrovnal. "No co, popovídáme si až potom," řekl. A jestli si to některá z těch tří žen okolo mě vykládala tak, že se mnou Bill chce doopravdy mluvit, pak to bylo jen proto, že ho ani trochu neznala. Pokrčil rameny a odvedl Denisu k ostatním členům posádky, aby s nimi připravil pár rozhovorů.

Když mám být upřímná, v rozpoložení, do jakého jsem se kvůli Tartchovi dostala, mi příležitost pozvat ty tři na návštěvu připadala jako dar z nebes. Hypatiá už prostřela na jeden stolek čajový servis a na druhý stolek čtyři sklenky sherry, ale já jsem je nejdřív důkladně

provedla po lodi. Náhlý přechod do normální gravitace byl asi pěkně nepříjemný, ale moje návštěva se přesto statečně, s obdivným výrazem ve tvářích probelhala pokojem pro hosty, málem se zajíkla, když uviděla kuchyň - tu jsem, mimochodem, ještě nikdy nepoužila k vaření, ale mám ji na lodi prostě pro případ, že by se mi náhodou zachtělo něco ukuchtit vlastníma rukama - a se zatajeným dechem zůstala koukat v mojí soukromé koupelně. Vířivka, bidet, velká onyxová vana, zrcadlové stěny. Bill Tartch vždycky říká, že takhle nějak si kurvy představují ráj. A rozhodně není první, komu se to tam strašně líbilo. Když jsem viděla ty tri, jak se tam rozhlíží, napadlo mě, že něco takového asi vidí poprvé. Nechala jsem je, ať se dívají. Dokonce jsem jim dovolila nakouknout do skříněk s parfémů a toaletními potřebami. "Bože, tohle je pižmový olej!" vyhrkla Terpleová. "Pravý! To muselo stát peněz."

"Už ho nepoužívám. Vezměte si ho, jestli chcete," řekla jsem a chvíli poté, jako velké finále, jsem otevřela dveře do ložnice.

Když jsme se konečně usadily a začaly jsme si povídat u čaje a sherry, Ibarrurová hned poznamenala: "Pan Tartch musí být velmi zajímavý muž." Nedávala tu poznámku výslovně do souvislosti s velkou kruhovou postelí v mé ložnici, ale na očích jí bylo vidět, co tím myslí. A tak jsme spolu ze všech stran probraly Billovu pozoruhodnou peckovou kariéru. Potom Terpleová vyprávěla, jak ji v dětství fascinovaly příběhy prospektorů z Gateway, které se tehdy den co den objevovaly ve zprávách, a Ibarrurová se nám svěřila s tím, že už dlouho snila o příležitosti, jaká se jí teď naskytla u společnosti Fénix. "Víte, astronomie už skoro nikoho nezajímá," říkala mi. "Každý teď má přístup k datům Heechee. Kdo by ztrácel čas s teleskopy a sondami?"

"Tomu se nemůžete divit. Problémy, kterými se astronomie zabývala, už byly vyřešeny, tak je logické, že zájem ochabnul," řekla jsem.

Ibarrurová smutně přikývla. "Já učím nepovinnou astronomii na střední škole v Marylandu. Učím lidi, kteří se astronomii nikdy nebudou věnovat jako svojí profesi, protože o astronomii nikdo nestojí. Když někdo chce vidět nějakou hvězdu, prostě si sedne do lodě a zaletí se na ni podívat."

"My to děláme taky tak," řekla Starmindera. V obličeji měla výraz, který byl u Heechee ekvivalentem zdvořilého úsměvu.

Vždycky, když jsem v těch chvílích zavadila pohledem o Starmindera, tak jsem čím dál víc přemýšlela o tom, že bych se možná přece jen měla podívat do jádra. Ta představa se mi najednou nezdála tak šílená jako dřív. "Jádro vám asi hodně chybí, vidíte?" řekla jsem jí. "To moře krásných, jasných hvězd na nebi. Tady vám obloha musí připadat strašně chudá."

"Ale ne," odpověděla mi, nejspíš ze slušnosti. "Je tady krásně. Je to změna. Jestli mi tady něco schází, tak je to hlavně má rodina."

Já nikdy předtím ani nepomyslela na to, jestli Starmindera má, nebo nemá nějakou rodinu. Ale měla ji. Nechala doma v jádru partnera a dva potomky. Bylo to pro ni těžké rozhodnutí, ale přesto nedokázala odolat touze po dobrodružství. Stýskalo se jí? Samozřejmě, že ano. A jim po ní? Tahle otázka ji překvapila. "Doufám, že ne, paní Moynlinová. Doufám, že budou spát celou noc. A než se probudí, budu už dávno zpátky. V tomhle je dilatace času výhodná. Zvláště když tady u vás zůstanu jen rok nebo dva."

Ibarrurová na to trochu nejistě řekla: "Já se ale právě kvůli dilataci času bojím vypravit k vám do jádra. Už nejsem nejmladší, a kdybych tam u vás pobyla třeba jenom pár dnů, budou skoro všichni mí přátelé mrtví, až se vrátím. Vlastně docela všichni," opravila se vzápětí. "Víte, co to je? Čtyřicet tisíc ku jedné? Jediný týden tam u vás znamená téměř tisíc let tady u nás." Podívala se Heechee do tváře. "My tři, co jsme tady, my vás asi nikdy nenavštívíme, Starmindero, tak byste nám o jádru mohla aspoň vyprávět. Jaké to tam je?"

To mě zajímalo také. Už jsem o jádru slyšela spoustu věcí, ale přesto jsem se chtěla dozvědět ještě víc. A tentokrát se mi to podařilo, protože Starmindera nám dlouho vyprávěla o

svém domově. Tak jako každý, komu se stýská.

Co by na tom vlastně sešlo, kdybych strávila týden v jádru? Nebo měsíc. Nebo rok. Chyběly by mi děti z mého ostrova, to je jisté, ale o ně by bylo dobře postaráno. A nic jiného by mi nescházelo. Nikdo jiný v celém vesmíru. Vůbec nikdo.

Z černých myšlenek mě vytrhla Hypatiá. "Paní Moynlinová," řekla formálně, protože v salónu byla společnost, "mám tu pro vás hovor." Pak hned promítla do vzduchu před námi tvář Billa Tartche.

Podle pozadí promítaného záběru jsem poznala, že Bill je zpátky ve své lodi. Svěží, rozzářený. Usmíval se na mě. "Dáš mi povolení ke vstupu na palubu, zlatíčko?" zeptal se.

To vyvolalo u mých hostů okamžitou reakci.

"No," řekla Ibarrurová a začala se sbírat z gauče. "Máme nejvyšší čas vrátit se zase do práce. Že je to tak, June?" Tvářila se skoro spiklenecky. Terpleová ne. Ta prostě jenom vstala, bez řečí, a Starmindera se řídila jejím příkladem.

"Nemusíte honem odcházet," řekla jsem.

"Ale ano," řekla Terpleová. "Julia má pravdu. Díky za čaj a za všechno to ostatní."

Pak všechny rychle odešly. Abych mohla být o samotě se svým milencem.

KAPITOLA VI.

"Celou hodinu se dával do pořádku," hlásila mi šeptem Hypatiá. "Osprchoval se, oholil, vzal si čisté oblečení. A naplácá na sebe tu pižmovou kolínskou, co si o ní myslí, že ji máš ráda."

"Já ji opravdu mám ráda," řekla jsem. "Na něm ano. A ukaž se mi, když s tebou mluvím."

Hypatiá se poslušně objevila, usazená na gauči, ze kterého před chvílí vstala Ibarrurová. "Řekla bych, že čeká, že zase půjde na věc," utrousila. "Jako obvykle."

Bylo by pod mou úroveň, kdybych na tohle nějak reagovala. To, co řekla, to byla jen další ukázka jednoho z nejprotivnějších rysů její povahy, kvůli které jsem už mockrát uvažovala o tom, že ji nechám přeprogramovat. Když jsem si vybrala Hypatii Alexandrijskou jako simulaci osobnosti pro svůj lodní mozek, zdálo se mi, že to je dobrý nápad, který mě pobaví. Jenže má milá Hypatiá to vzala vážně. Tak to dopadá, když si pořídíte skutečně výkonný lodní mozek. Potom vám hrozí, že se příliš vžije do role. První, co Hypatiá udělala, bylo to, že prošla všechny dostupné informace o mém předobrazu a profilovala sama sebe tak, aby se podobala originálu v nejvyšší možné míře, jakou jsem podle ní byla ještě ochotná jakž takž tolerovat. A to včetně takových detailů, jako byl fakt, že původní Hypatiá k smrti nenáviděla muže.

"Mám se ztratit, aby vás při tom nic nerušilo?" zeptala se věčně.

"Ne," řekla jsem. "Zůstaň tady."

"Výborně. Já ti už dávno říkám, že pohlavní styk zbytečně přeceňuješ."

"To říkáš proto, že jsi nikdy žádný neměla," odsekla jsem. "Ty už vůbec ne, ale ani ta tvá polomytická hrdinka, kterou ve všem napodobuješ. To taky byla stará panna. Jednomu zvlášť neodbytnému nápadníkovi prý dokonce hodila do tváře svoje použité plátěné menstruační vložky, aby jí dal pokoj."

"To je sprostá pomluva," nenechala se Hypatiá vyvést z míry. "To o ní rozšiřovali křesťani poté, co ji brutálně zavraždili. Abych nezapomněla - už přichází."

Vsadila bych se, že první věta, kterou Bill Tartch vypustí z úst, bude znít: "Konečně sami!" A že ji doprovodí širokým úsměvem a rozpaženýma rukama. Tu sázku bych ale vyhrála jen napůl. Neřekl totiž vůbec nic, jenom rozpažil ruce, zuby vycenil do úsměvu a hrnul se ke mně.

Pak ale uviděl Hypatii, nataženou na gauči. "Proboha." Zastavil tak prudce, že málem upadnul. I jemu v jeho lodi z půjčovny evidentně chyběla umělá gravitace. "Já myslel, že budeme sami."

"Ted' to nejde, miláčku," řekla jsem. "Ale ráda tě zase vidím."

"Já tebe taky." Chvilku přemýšlel. Bylo na něm vidět, že neví, jakou teď zařadit rychlost: Aha. Madam nechce to, co jsem myslel, že chce. Tak co vlastně chce? To byla jeho typická vlastnost. Dobrá i špatná zároveň. Vždycky udělal přesně to, co jsem chtěla. Nikdy se nevztekal, nikdy neudělal nic, co by mi vzalo dech. Když se na to člověk podívá z té lepší stránky, řekne si, že Bill Tartch je ohleduplný a taktní. Ale z té horší stránky, z té, ze které se na něj dívá Hypatiá, to je bezcharakterní ubožák, podlézající tomu, kdo je užitečný.

Než jsem se stačila rozhodnout pro jeden z těch dvou úhlů pohledu, Bill Tartch vítězoslavně lusknul prsty. "Už vím," řekl. Zas celý zářil. "My jsme se dohodli, že s tebou udělám interview, vid'?" Je to tak? Hypatie, můžeš mi ho natočit?"

Hypatiá mu neodpověděla. S naprosto lhostejným výrazem ve tváři se podívala na mě.

"Udělej, co říkáš," poručila jsem jí. Ale Bill už dostal jiný nápad.

"Radši ne," řekl. Usmíval se, jako kdyby ho náramně pobavilo, že od něj Hypatiá nepřijímá rozkazy. "Určitě by to schválně zpackala. Bude lepší, když sem zavolám Denisu."

Denise trvalo něco přes minutu, než přišla se všemi těmi malými staromódními kamerami a dalším vybavením. Já se k ní snažila chovat pokud možno laskavě a kamarádsky. "Ale samozřejmě, připněte je, kam potřebujete," řekla jsem, protože kamery u mě nešlo jenom tak posadit do vzduchu jako ve stavu beztláče. "Na zadní opěradla křesel? Jistě, že můžete. Kdyby se náhodou poškodila tkanina, Hypatiá to zase hned spraví." Nedívala jsem se na Hypatii, když jsem tohle povídala. Jen jsem jí rukou naznačila, ať rychle zmizí ze salonu. Hypatiá tentokrát bez řeči poslechla.

Bill se uhnízdil těsně vedle mě a vzal mě za ruku. Já jsem to nechala být. Neodsedla jsem si od něj. Denisa rozstavovala kamery po místnosti a připravovala je k natáčení. Zabralo jí to spoustu času. Bill shovívavě sledoval, jak zápolí s tím jeho souborem starožitností, ale pomoc jí nenabídnul. Když konečně oznámila, že má všechno hotové, mohlo interview začít.

Bylo to klasické interview Billa Tartche. To znamená, že většinu času mluvil on. Nejdřív v jediném nepřerušovaném monologu zopakoval pro kamery celý náš příběh. Mně pochopitelně připadla úloha mile se usmívajícího křoví. Tak to probíhalo až do okamžiku, kdy se monolog dotkl Fénixe.

"...a nyní jsme se ocitli zde, abychom se stali svědky jedné gigantické exploze. Došlo k ní před tisíci lety, když... Copak je, Kláro?"

Podíval se mi do tváře. Já jsem věděla, co v ní vidí. "Vypni ty kamery, Bille. Musíš si v první řadě ujasnit fakta. K výbuchu supernovy došlo o moc dřív než před tisíci lety."

Bill Tartch zakroutil hlavou. "Divákům to tak stačí," vysvětloval mi. "Nepotřebujou to vědět přesně na rok. Já vím, že ta hvězda bouchla už v roce 1054, ale tohle není přednáška z astronomie."

"V roce 1054 ji čínští astronomové viděli. Z toho plyne, že v tom roce světlo ze supernovy dorazilo k Zemi. Ale ta cesta mu trvala pět tisíc let. Máš to v podkladech. Díval ses do nich?"

"To víš, že jo. Tenhle detail jsem zkrátka přehlídl. Promiň," řekl mi se svou nejlepší verzí provinilého úsměvu na rtech. "Tak dobře, Deniso. Tu poslední větu vezmeme ještě jednou. A vrazíme tam záběry supernovy, abysme něčím překryli střih. Můžu? Tak jedem... Došlo k ní před mnoha tisíci lety a její obětí se stala civilizace, která snad, za příznivějších okolností, mohla dosáhnout naší úrovně. Jací vlastně byli ti lidé, kterým výzkumníci z Fénixe říkají Krabijci? To dosud nikdo neví. Když Heechee kdysi navštívili tuto planetu, přivítaly je - Deniso, sem vrazíme něco z těch záběrů, co tam tenkrát natočili - primitivní bytosti, podobné víc opicím než lidem. Ale Heechee u nich rozpoznali skrytý potenciál, umožňující rozvoj kognitivní inteligence, schopné vytvořit vlastní civilizaci. Naplnily se tyto předpoklady? Ovládli Krabijci svou planetu, tak jako člověk ovládl Zemi? Věnovali se vědě, umění, architektuře? Zatím, podle určitých slibných náznaků, se zdá, že ano. Ovšem už brzy to budeme vědět jistě. Díky štědré finanční podpoře Gelle-Kláry Moynlinové, která je tady se

mnou, už brzy na vlastní oči uvidíme, čeho tito tragickým osudem stížení lidé dosáhli, než jim bez varování explodovalo nad hlavou jejich slunce a rozmetalo jim... Ale no tak, Kláro. Co je zase špatně?"

"My přece nevíme, jestli věděli, nebo nevěděli, že to slunce bude explodovat. S trochou štěstí na to možná přijdeme, ale to se teprve uvidí."

Denisa naprázdno polkla. Potom trochu nesměle řekla Tartchovi: "Bille, nechceš ten rozhovor dokončit, až ti udělám výtah z těch podkladů?"

Můj drahý mileneček po ní vrhnul značně nedůtklivý pohled. "Tak dobře, tak ho udělej. Stejně tady nemáme do čeho píchnout."

Zaslechla jsem tiché odkašlání. To znamenalo, že Hypatiá něco chce, a tak jsem řekla: "Hypatie?"

Hypatiá hned spustila: "Lodní mozek Fénixe mi právě oznámil, že dokončili opravy a teď už znovu pokračují v kompletování zrcadla. Říká, že jsou zas trochu dál, pokud jde o zvětšení. Záběry jsou teď mnohem zajímavější. Mám je promítnout tady, nebo půjdete k nim?"

Bill mezitím bleskově stihl ztuhlý vztek. Podíval se na mě. "Co myslíš, Kláro?"

To byla otázka, kterou si mohl odpustit. Co myslím?

Sama jsem nechtěla myslet na to, co si myslím. Když se s tím svým koťátkem Denisou během letu ani jednou nepodíval na podklady, které jsem mu dala, tak co s ní tedy, sakra, celou cestu dělal?

Řekla jsem: "Myslím, že bude lepší jít k nim. Vy dva běžte napřed. Já přijdu za minutku." Čekala jsem, až oba zmizí v přechodové komoře. Pak jsem se rychle otočila zpátky ke stolku. Hypatiá už tam seděla. V křesle, ve kterém seděla Denisa. Hověla si tam jako ztělesněná samolibost.

"Můžu pro tebe něco udělat, Kláro?" zeptala se starostlivě.

Mohla by pro mě něco udělat, ale já jsem zatím nesebrala sílu, abych jí řekla co. A tak jsem řekla něco jiného: "Můžeš mi ukázat, jak to vypadá u něj v lodi?"

"Ale ovšem, Kláro." Hned vzápětí jsem před sebou měla záběry z Billovy lodě. Hypatiá je doprovázela zasvěceným komentářem.

Nebylo na nich nic zvláštního. Sít' očividně investovala do Billa Tartche jen tolik peněz, kolik musela. Uvnitř to vypadalo nechutně. Stará loď, do které namontovali pohon převzatý od Heechee a vůbec se nenamáhali ho něčím zakrýt. Když jsem si já nechala stavět loď, osobně jsem dohlížela, aby nic nevkusného nebylo na očích, aby to bylo schované, tak jako je schované třeba topení v bytě. Loď z půjčovny je zkrátka loď z půjčovny. Mou pozornost upoutal hlavně fakt, že měla dvě kajuty a že jedna z nich patřila nepochybně Denise a druhá stejně nepochybně Billovi. V obou byla rozestlaná postel. Mozek té lodě si na pořádek asi moc nepotrpěl. A Denisa taky ne. Podle toho, co jsem viděla, se nezdálo, že by se ve svých kajutách vzájemně navštěvovali. Přinejmenším tomu nic nenasvědčovalo.

Za chvíli jsem to trapné slídění vzdala. "Stejně se už nemůžeš dočkat, až mi o tom budeš vyprávět," řekla jsem Hypatii. "Tak povídej."

Hypatiá se zatvářila strašně nechápavě. "Co máš konkrétně na mysli, Kláro?"

"Prokristapána! Řekni mi, co se tam dělo. Já vím, že to víš."

Rozmrzele se ušklíbla, jako vždycky, když se před' ní někdo zmíní o Kristovi, a potom řekla: "Je pravda, že jsem v rámci rutinních spojovacích operací navázala kontakt s mozkem v lodi pana Tartche. Mimochodem, jak už to bývá u lodí z půjčovny, je v ní takový laciný hlupáček. Sice má zablokovaná data o soukromí svých cestujících, ale..."

Já na ni zavřela: "Tak už to vyklop! Dělalí to spolu?"

Hypatiá mi se štítivým výrazem ve tváři odpověděla: "Jistě, má milá. Jistě, že to dělali. Celou cestu. Jako pes a fena, když se hárá."

Rozhlédla jsem se po svém salonu. Všude byla spousta špinavých skleniček a šálků. Polštářky na gauči a na křeslech byly pomuchlané a přeházené, jak si na ně porad' někdo

sedal. "Jdu tam. Uklid' tady ten svinčík," řekla jsem Hypatii. Pak jsem zkontrolovala v zrcadle svou tvář.

Byla stejná jako obvykle. Nic na ní nebylo znát.

A co by mělo? Co na tom záleželo, že si Bill při první příležitosti zatáhnul do postele nějakou Denisu? Kolik podobných Denis už vlastně bylo? No a co? Už mě to nemuselo zajímat. Něčím takovým bych se trápila, kdybych si ho chtěla vzít.

KAPITOLA VII.

U vstupního uzávěru jsem nepotkala nikoho z posádky Fénixe, ale slyšela jsem jejich hlasy. Všichni byli shromáždění v jídelně, smáli se a vzrušeně si o něčem povídali. Osvětlení tam bylo ztlumené a celá místnost visela očima na simulacích, které promítal Hans. Nikdo si ani nevšimnul, že jsem vešla.

Nenápadně jsem si zapnula bezpečnostní pás hned vedle dveří a rozhlédla jsem se. Bill a jeho odkladiště spermií se cudně připoutali každý zvlášť. Denisa něco švitořila Masonovi-Manleymu a Tartch trousil poznámky do svého magnetofonu. Mason-Manley objal Denisu jednou rukou kolem ramen. Sice to nejspíš udělal v návalu euforie, ale nezdálo se, že by mu tohle objetí bylo nepříjemné. Bill to buď vůbec neviděl, a nebo to velkoryse přehlížel. Každopádně ho to ani v nejmenším neznervóznilo. Bill není žárlivý. To byla jedna z věcí, které se mi na něm líbily.

Ačkoliv - já si o sobě taky myslela, že nejsem žárlivá.

A taky nejsem. To, co se stalo, totiž nebyla otázka žárlivosti, ale, řekněme, obyčejné slušnosti. Já bych mu nevyčítala, že si to sem tam rozdá s kurvičkou, to je, koneckonců, jeho věc, ale když si tu malou couru táhne s sebou přes půl galaxie a strká mi ji až pod nos, tak pro něco takového už vážně nemám slov.

Asi metr ode mě byl Mark Rohrbeck. Pozorně sledoval simulace a byl mnohem méně zasmušilý než jindy. Když si všimnul, že jsem hned vedle něj, ukázal prstem před sebe. "Podívejte se, paní Moynlinová," řekl. "Vidíte? Vzducholodě."

Já jsem až v tom okamžiku začala vnímat, co vlastně na těch záběrech je. Byla to simulace části hladiny krabijského oceánu. Většinou ji zakrývaly husté mraky, ale v některých místech bylo jen pár malých, osamělých obláčků. Jednu takovou mezeru v oblačnosti mi Mark Rohrbeck právě ukazoval. Když jsem se na ni soustředila, uviděla jsem osm krátkých, droboučkých stříbrných klobás, srovnaných do formace ve tvaru V. Klobásy byly až příliš souměrné a uniformní na to, aby mohlo jít o mraky.

"To jsou ta tělesa, na která jsme se dívali už předtím, paní Moynlinová," informoval mě vzápětí Hansův hluboký hlas. "Teď už jsme schopní rozeznat jednotlivé prvky té skupiny a můžeme jednoznačně potvrdit, že to jsou artefakty."

"Ale proč by to měly být zrovna vzducholodě? Jak víte, že neplují po moři?" zeptala jsem se - a hned jsem si uvědomila, že ta otázka je hloupá. "Ne, promiňte. Jsou to vzducholodě. Samozřejmě," řekla jsem. Kdyby to byly lodě plující po hladině, byla by za nimi ve vodě brázda. Ať už to bylo cokoliv, bezpochyby to letělo vzduchem. A tak jsem svou otázku rychle změnila, aby to vypadalo jako přeroknutí. "Chtěla jsem se zeptat, jestli už víte, kam míří."

"Moment," řekla June Terpleová. "Hansi, ukaž to paní Moynlinové."

Simulace oceánu zmizela a místo ní se objevil glóbus krabijské planety. Moře na něm byla označená modrou barvou a souše barvou šedou. Těsně nad oceánem se vznášelo osm stylizovaných, v porovnání s glóblem neúměrně velkých vzducholodí. Od nich se táhla stříbrná čára směrem na severovýchod. Další, pro změnu zlatá čára směřovala přes rozhraní mezi sluncem osvětlenou a neosvětlenou částí planety zpátky na jihozápad. Terpleová řekla: "Zdá se, že ty vzducholodě startovaly odněkud ze souostroví na konci té zlaté čáry a že mají namířeno někam sem, k Čince, tady vpravo. Činka je bohužel moc na severu a zatím tam odtud nemáme kvalitní záběry, ale Hans už trochu zapracoval na tom ostrově, odkud

vzducholodě zřejmě vyletěly. Hansi?"

Glóbus zmizel. Vystřídal ho typicky nazelenalý infračervený záběr mořského pobřeží. Byl to nějaký záliv a kolem něj, na břehu, něco hořelo. A oblasti s výrazně vyšší teplotou měly zas nepřirozený geometrický tvar. "Domníváme se, že by i tohle mohlo být město, paní Moynlinová," informoval mě Hans. "A je víc než pravděpodobné, že ho postihla stejná katastrofa, jakou jsme už pozorovali na kontinentu, který se momentálně nachází mimo dosah našeho optického systému."

"Jaká katastrofa?" zeptala jsem se.

Hans mi omluvným hlasem odpověděl: "Zatím nemáme dostatek informací, paní Moynlinová. Mohl by to být velký požár, ale to je pouhá spekulace. Všechno to nepochybně začne dávat smysl, až připojíme na nosnou konstrukci další optické komponenty. Snad za pár hodin. Budu vás průběžně informovat."

"Děkuji," řekla jsem. A pak jsem najednou slyšela samu sebe, jak bez rozmýšlení dodávám: "Já teď na chvíli půjdu zpátky do své lodě, trochu si odpočinout."

"Vždyť jste před chvílkou přišla," řekl Mark Rohrbeck udiveně - a k mému velice milému překvapení snad i zklamaně. Bill Tartch naproti tomu náhle ožil a začal se hned vyprošťovat z bezpečnostního pásu. Já jim oběma odpověděla zavrtěním hlavou.

"Mrzí mě to, ale jsem hrozně unavená," řekla jsem. "Těch posledních pár dnů mi dalo zabrat."

Nebyla to pravda. Ani jedno, ani druhé. Nebyla jsem tak hrozně unavená a nechtěla jsem odpočívat. Chtěla jsem zkrátka a dobře být sama - tedy, přesněji řečeno, ve společnosti Hypatie - což by teoreticky mělo být totéž. Teoreticky.

Když jsem vešla dovnitř, Hypatiá mě přivítala mateřským hlasem: "Moc lidí, vid', má drahá? Mám ti namíchat drink?"

Na drink jsem zavrtěla hlavou, ale v tom druhém měla pravdu. "Je to legrační," řekla jsem a dosedla jsem ztěžka na gauč. "Čím víc lidí je kolem mě, tím hůř se mezi nimi cítím."

"Lidi z masa a kostí jsou přílišně otravní," přikývla Hypatiá. "Co takhle šálek čaje?"

Pokrčila jsem rameny. Z kuchyně se hned začaly ozývat zvuky typické pro vaření čaje. Hypatiá má svoje chyby, ale když to potřebuji, stará se o mě jako vlastní matka. Natáhla jsem se na gauči na záda a koukala jsem do stropu. "Víš co?" řekla jsem. "Možná by bylo nejlepší, kdybych se usadila doma na ostrově."

"To samozřejmě můžeš," řekla Hypatiá diplomaticky. A nebyla by to Hypatiá, kdyby vzápětí nedodala: "Jestli se nepletu, naposledy jsi tam zůstala celých jedenáct dnů. Před šesti měsíci, je to tak?"

Zase mě dostala do defenzivy. "Mám pořád plno práce," řekla jsem.

"No jistě. Vždyť předtím ses tam mohla zdržet ještě kratší dobu. Šest dní, ne? Ono už je to přece jenom víc než rok a já..."

"Svoje sis řekla, Hypatie. Teď mluv o něčem jiném."

"Jak poroučíš. Ty jsi šéfka." *Začala* mluvit o něčem jiném. Většinou o mých investicích. O tom, co se s nimi dělo během těch několika hodin, které uběhly od poslední kontroly. Neposlouchala jsem ji. *Za* pár minut jsem vstala, rychle jsem vypila čaj a řekla jsem: "Na chvílku si teď vlez do vany."

"Hned ti ji připravím, zlatíčko. Zlatíčko? Mají nové záběry z té krabijské planety. Jestli chceš, můžu ti je promítnout, až budeš ve vaně."

"Proč ne?" Než jsem ze sebe svlékla šaty, velká onyxová vana už byla napuštěná a voda přirozeně měla ideální teplotu. Jednu stěnu koupelny zakryla simulace, kterou mi Hypatiá promítla jako první.

Na tomhle záběru bylo něco, co vypadalo jako stovky, možná tisíce malých domečků. Dívala jsem se na ně jakoby z výšky, pod úhlem zhruba čtyřicet pět stupňů, a nebyla jsem schopná rozeznat detaily. Slunce muselo být v nadhlavníku, protože domy nevrhaly skoro

žádný stín.

"Je to rozhodně největší město, jaké zatím našli," informovala mě Hypatiá. "Je ve vnitrozemí, v západní části toho téměř čtvercového kontinentu na jižní polokouli. Leží na soutoku dvou řek. Když se podíváš pozorně, uvidíš, že se v ulicích něco hýbe, ale zatím není jasné, co přesně to je. Ovšem..."

Zarazila jsem ji. "Nech toho komentování," řekla jsem. "Promítej a mlč. Když se na něco budu chtít zeptat, tak se zeptám."

"Jak myslíš, má drahá." Znělo to dotčeně. Hypatiá nesnáší, když se jí řekne, aby sklapla zobák.

Záběry se střídaly jeden za druhým, město za městem. Pak se objevil záliv, kde zřejmě kotvily nějaké lodě, a ve vzduchu nad nimi se vznášela skupinka balonů. Potom se objevila širokorozchodná železniční trať s vlakem taženým parní lokomotivou. Vlak právě přejížděl přes most. Já jsem samozřejmě nerozeznávala koleje, viděla jsem jen most a nezřetelnou čáru, která se táhla napříč krajinou před mostem i za mostem. Nejlíp byla vidět lokomotiva a dlouhý chuchvalec kouře z jejího komína.

Ještě chvíli jsem se dívala a pak jsem nechala simulace zmizet. Zavřela jsem oči, hlavu jsem zaklonila dozadu a pomalu jsem vdechovala nasládlou vůni pěny pokrývající celou hladinu vody ve vaně. Cítila jsem se příjemně ospalá a spokojená. Takhle jsem zkoušela odpočívat při každé koupeli a většinou se mi to dařilo.

Dařilo se mi to i tentokrát. Vyhřátá vana udělala své a já se spokojeně propadávala do náruče klidného, konejšivého spánku...

A pak mi náhle bleskla hlavou zbloudilá myšlenka a bylo po klidu.

Vylezla jsem z vany, ospale jsem se dopotácela pod sprchu a pustila jsem ji naplno. Chvíli jsem do sebe nechala bušit proud studené vody a potom zase horké. Pak jsem vyšla ze sprchového koutu ven a oblékla jsem si koupací plášť.

Zrovna jsem si sušila vlasy, když se otevřely dveře do koupelny a objevila se v nich Hypatiá. Tvářila se ustaraně. "Pořád si vyčítám, že jsem ti povídala to o tom Tartchovi," řekla jako ztělesnění soucitu. "Už se tím netrápíš, vid' že ne?"

Já řekla: "Samozřejmě, že ne." Ale k tomu, abych si totéž taky myslela, jsem ještě měla daleko.

"No výborně," pokývala Hypatiá hlavou. "Ukážu ti pár nových záběrů."

Začala je hned promítat. Vůbec nečekala, jestli jí dám svolení. Já se podívala na první simulace, ale ani trochu jsem se na ně nedokázala soustředit. "Přestaň s tím," řekla jsem Hypatii. "Chci, abys mi něco vysvětlila."

Simulace zmizely. Hypatiá stála ve dveřích jako socha. "Co, Kláro?"

"Když jsem dřímala ve vaně, najednou mě napadlo, že bych tam mohla usnout a utopit se. Ale ty bys něco takového přece nedopustila, že ne? Přece mě hlídáš, aby se mi nic nestalo, ne?"

"Přirozeně. Mám pod kontrolou situaci ve všech částech lodě."

"Jenže mě v té vaně taky napadlo, že třeba jsi v pokušení nechat mě usnout a utopit, protože bys mě pak mohla konečně zakonzervovat do hardwaru, jak mi to pořád vnucuješ. A tak jsem radši vylezla ven z vany a šla jsem pod sprchu."

Pročesávala jsem si vlasy, ale nepřestávala jsem se jí při tom dívat do očí. Hypatiá nic neříkala. Jenom tam stála s tím svým blahosklonným, vlídným výrazem ve tváři. "No? Proč mlčíš?" pobídla jsem ji.

Hypatiá se nechápavě usmála. "Ty myslíš, že bych tě schválně nechala utopit? Copak by to bylo možné, Kláro? Koncepce mého programu zásadně vylučuje, abych jednala proti tvým příkazům. A to i v případě, kdy by to bylo pro tvoje dobro. A tohle by bylo pro tvoje dobro, o tom není pochyb. Kdyby ses nechala zakonzervovat do hardwaru, mohla bys žít věčně, Kláro. Respektive žila bys tak dlouho, že by se to prakticky rovnalo věčnosti. A nemusela bys

prožívat každou chvíli nějaké trápení, spojené s těmi špinavými, nízkými záležitostmi těla z masa a krve."

Otočila jsem se k ní zády a šla jsem se do ložnice obléknout. Hypatiá šla za mnou. Ladným, elegantně simulovaným krokem. Docela ráda bych věděla, jak moc zásadní je ten její program v tom zásadním vylučování svévolných postupů a co eventuálně pokládá za akceptovatelnou odchylku. Ale než jsem stačila otevřít pusu, Hypatiá řekla:

"Kláro, teď mají něco zajímavého. To musíš vidět." Zase nečekala na můj souhlas. Stěnu přede mnou prakticky okamžitě zakryla simulace.

Byla to znovu ta stará *známá* flotila vzducholodí, kterou jsem viděla už několikrát. Už doletěly skoro k pobřeží, ale jejich úhledná formace ve tvaru V byla najednou tatam. Vzducholodě byly roztroušené po obloze. Dvě z nich dokonce hořely, mohutným jasným plamenem, a padaly do moře. A všude kolem nich se jako vosy míhaly nějaké malé a poměrně rychlé létající stroje.

"Proboha," řekla jsem. "Oni je sestřelují!" Hypatiá přikývla. "Rozhodně to tak vypadá, Kláro. Vypadá to, že ty vzducholodě jsou plněné vodíkem. Proto hoří tak, jak hoří. To znamená, že jejich civilizace není po technologické stránce nijak zvlášť vyspělá. Ale jedna věc se jim musí uznat. Už to nejsou žádní primitivové. Už jsou dost civilizovaní na to, aby si mezi sebou rozpoutali pořádnou válku."

KAPITOLA VIII.

O tom nebylo pochyb. Krabijci se důmyslně, civilizovaně zabíjeli ve vzdušném boji, který připomínal scény z dokumentů o první světové válce. Nemohla jsem rozeznat přesné tvary strojů sestřelujících vzducholodě, ale viděla jsem jasně, že tam jsou a že s těmi osmi vzducholoděmi svádějí opravdový letecký souboj.

Těžko říct, co jsem čekala, že uvidím, až lidi z Fénixe probudí Krabijce znovu k životu. Ale určitě jsem nečekala něco takového. Když se přede mnou objevila další simulace (Hans nám neúnavně vybíral nové a nové záběry, na kterých se děly pozoruhodné věci), nebylo to o moc veselejší. Naopak. Uviděla jsem přístav. V místě, kde se vlévala do moře nějaká velká řeka. Přístav byl přečpaný všelijakými plavidly - a spousta těch lodí byla v plamenech a nejedná z nich se potápěla. "Nejspíš je napadly ponorky," soudila Hypatiá. "Možná bombardéry nebo miny, ale já bych si vsadila na ponorky." Ani ty podivné tepelné obrazce ve městech už bohužel nebyly záhadou. Domy tam vypálily do základů nepřátelské zápalné pumy, takže z nich zůstaly jen žhavé zuhelnatělé trosky. Za malou chvíli jsme se pak s Hypatii mohly podívat na planinu, kde po celém jejím povrchu bez ustání jiskřily drobné, ale husté červené a bílé záblesky. Nevěděly jsme, co se tam děje, ovšem Hypatiá měla i pro tohle svůj předběžný znalecký odhad. "No," řekla se zjevným zaujetím, "podle mého by to mohlo být něco jako velká tanková bitva."

A tak dál a tak dál.

Hans skutečně dodržel slib. Když roboti namontovali další komponenty zrcadla, všechno to začalo dávat smysl (tedy pokud válka může dávat smysl) přesně tak, jak nám to lodní mozek Fénixe prorokoval. Roboti pořád tvrdě pracovali na nosné konstrukci. Čím víc optických komponentů bylo připojených k zrcadlu, tím byly záběry lepší a lepší.

No, "lepší" asi není to správné slovo. Záběry sice byly ostřejší a detailnější (občas se mi zdály být až nesnesitelně detailní), ale objevovaly se na nich jen trosky a smrt a zkáza.

A ta válka přitom byla tak zoufale zbytečná! Vždyť se vůbec nemuseli obtěžovat s tím vzájemným vyvražďováním. Jejich hvězda se to už beztak chystala udělat za ně. I když o tom neměli tušení, všichni se tak jako tak řídili vstřícnou totální záhubě.

Ještě necelou hodinu předtím jsem litovala toho, jaký smutný a nespravedlivý osud je potkal. Teď jsem o té nespravedlnosti pomalu začínala pochybovat.

Hypatiá si mě prohlížela se simulací láskyplného, mateřského pohledu v očích. "Nelíbí se

mi, jak si to bereš k srdci, Kláro," řekla tiše. "Možná by ti zvedlo náladu, kdyby tě navštívil pan Tartch. Právě sem volá. Říká, že s tebou chce mluvit o těch nových záběrech."

"To jistě," řekla jsem. Věděla jsem moc dobře, že se mnou Bill chce mluvit o tom, proč se k němu chovám najednou tak chladně. "Ne. Řekni mu, že spím a že máš přísně zakázáno mě budit. A teď mě chvilku nech o samotě."

Když se za Hypatií zavřely dveře, vážně jsem sebou praštila na postel. Ale neusnula jsem. Jenom jsem tam tak ležela a dívala jsem se na sebe do zrcadla na stropě a snažila jsem se nemyslet.

Bohužel, tohle umění vůbec neovládám. Sotva jsem se přinutila nemyslet na ty zatracené, všivé Krabijce, hned jsem začala přemýšlet o tom, jestli by bylo lepší se na Billa Tartche prostě vykašlat, a nebo ho radši pozvat k sobě a tady se na něj vrhnout a nafackovat mu a vyškrábat mu oči a teprve pak ho poslat ke všem čertům. A když jsem konečně přestala myslet na Billa Tartche, musela jsem myslet na to, proč jsem vyhodila takový balík peněz z rezervního fondu, abych financovala exhumaci rasy, která neuměla nic jiného než ze své docela hezké malé planety udělat márnici.

Napadlo mě, že bych mohla zavolat Hypatii zpátky a pustit se spolu s ní do další nudné kontroly investic. Pak jsem si vzpomněla na svůj ostrov. Měla jsem chuť tam odletět. Ale pak jsem si řekla dost. Když už jsem tady, tak tady zůstanu až do konce, protože...

Vtom mi v hlavě začaly doutnat mnohem příjemnější myšlenky. Potřebovala jsem Hypatii. Ovšem rozhodně ne kvůli investicím.

Oblékla jsem se a vyšla jsem ven z ložnice. Hypatiá si hověla na gauči v salonu, jako kdyby celou tu dobu jen lenošila. Přitom jistě sledovala hororové scény z krabijské planety přinejmenším stejně pozorně jako všichni ostatní v mateřské lodi společnosti Fénix. Jediný rozdíl samozřejmě byl v tom, že je Hypatiá mohla sledovat přímo v digitální podobě, v jaké je dostávala od Hanse, bez promítání optických simulací do prostoru. Já jsem se, na rozdíl od ní, bez simulací neobešla, a tak se Hypatiá hned úslužně zeptala: "Mám ti promítnout, co je nového, Kláro?"

"Za minutku," řekla jsem. "Nejdřív chci vědět všechno o Marku Rohrbeckovi."

Očekávala jsem další z nekonečné řady blahosklonných, pobavených úsměvů. A pochopitelně jsem se ho dočkala. Hned poté se ovšem Hypatiá s kamennou tváří dala do odříkávání Markových osobních dat. Jeho rodiče zemřeli, když byl malý. Vychovával ho dědeček, který se v té době živil rybolovem na Hořejším jezeře. "Starý pán lovil hlavně mihule. Znáš je, Kláro? To jsou taková odporná stvoření. Místo čelistí mají přísavky. Těmi se pověsí na jinou potvoru a vysávají z ní vnitřnosti, dokud není mrtvá. Nemyslím, že bys někdy dostala chuť jíst mihule, ovšem v té době to byl jediný tvor, co v těch jezerech žil v relativně hojném počtu. Pan Rohrbeck je prodával na export do Evropy -tam je lidi pokládali za pochoutku. Říkali, že mihule je skoro stejně dobrá jako hlemýžď. Potom se ale rozjely potravinářské výroby a rybolov jako řemeslo tím definitivně skončil. Takže milému panu-"

"Bud' tak laskavá a vrať se k Marku Rohrbeckovi," řekla jsem. "Mě nezajímá jeho dědeček. A snaž se být co nejstručnější."

"Jistě. Promiň. Takže Mark Rohrbeck - dostal stipendium na Minnesotské univerzitě a studoval tam velice úspěšně. Pak ho přijali do Massachusettského technologického institutu. Získal si celkem solidní reputaci mezi odborníky na kybernetiku. Je ženatý, má dvě děti. Jeho žena se nedávno seznámila s jedním zubařem. Usoudila, že jí vyhovuje víc než Rohrbeck a rozhodla se dát manželovi kopačky. To je v kostce zhruba to nejdůležitější. Samozřejmě když vynechám fakt, o kterém už víš," řekla věcně. "Totiž to, že má opravdu velmi slušné geny. Stačí?"

Chvilku jsem o tom přemýšlela. Pak jsem řekla: "Více méně. Nevyvozuj z toho žádné závěry, slyšíš?"

"Ovšem, že ne, Kláro," odpověděla mi, ale v očích měla pořád stejný pobavený výraz.

Já jsem si povzdechla. "Tak dobře. Teď mi ukaž ty simulace."

"Jak si přeješ, Kláro," řekla nevzrušeným hlasem člověka, kterého už nic na světě nemůže překvapit. "Ale radost ti, myslím, neudělají."

Neudělaly. Bylo to čím dál nechutnější. Vydržela jsem se dívat jenom chvíli a pak jsem řekla: "Už mě to nebaví, Hypatie. Už jsem viděla dost."

Hypatiá nechala simulace zmizet a zvědavě se na mě podívala. "Až dokončí zrcadlo, budou ty záběry ještě lepší. Potom už rozeznáme i jejich postavy a obličejy."

"To bude báječné," řekla jsem - a pak jsem zničehonic vyhrkla: "Můj Bože, co to s nimi je? Mají tam tolik místa. Pro všechny. Proč, sakra, nezůstanou doma a nežijou tam v klidu a míru?"

Nemyslela jsem to jako otázku, na kterou by Hypatiá měla odpovídat, ale ona mi přesto odpověděla. "Co od nich můžeš čekat? Jsou to lidi z masa a krve," řekla suše.

Tahle poznámka už mě doopravdy rozčílila. "Nezván hlouposti, Hypatie! My přece taky jsme lidi z masa a krve a neznamená to, že se poženeme přes půl světa, abysme se mohli navzájem vraždit!"

"Vážně ne? Moje milá Kláro, ty máš nějakou děravou paměť. Jen si vzpomeň na ty světové války ve dvacátém století. Vzpomeň si na křížové výpravy. Desítky tisíc Evropanů se trmácely přes celé Středomoří, aby mohly vraždit muslimy. Vzpomeň si na španělské conquistadory, co si provraždili cestu napříč Severní i Jižní Amerikou. Ačkoliv," dodala, "je fakt, že tohle všechno byli křesťani."

Já jsem přimhouřila oči. "Ty myslíš, že to, co tady vidíme, by mohla být nějaká náboženská válka?"

Hypatiá pokrčila rameny. "Kdo ví? Lidi si vždycky najdou důvod, proč se vraždit."

KAPITOLA IX.

Gravitační čočka spolu s obřím zrcadlem vážně dělala zázraky, v tom měla Hypatiá pravdu. Jakmile zrcadlo bylo kompletní, mohli jsme na záběrech vidět spoustu detailů a skutečně jsme mohli pozorovat i jednotlivé Krabijce. Vypadali trochu jako kentauři - vzpřímený trup, čtyři nohy, zkrátka postava, kterou zdědili po těch svých primitivních předcích, co jsem je viděla na staré simulaci od Heechee. Jen s tím rozdílem, že už rozhodně nebyli primitivní.

Tedy - abych uvedla věci na pravou míru - mohli jsme je vidět, ale nemuseli. Ne vždy. Často nám v tom bránily povětrnostní podmínky na krabijské planetě. Nemohli jsme je například vidět, když v jejich části planety byla noc (pokud samozřejmě nepočítám ty přízračné infračervené záběry), a stejně tak jsme je nemohli vidět, když povrch zakrývala příliš hustá oblačnost. Navzdory tomu jsme ale viděli dost. A já bych dokonce řekla, že víc než dost.

Posádka Fénixe horečně zpracovávala shromažďovaná data. Bill se zřejmě rozhodl být trpělivý ohledně mých nevyzpytatelných nálad a skoro mi nevěnoval pozornost. Soustředil se maximálně na svou reportáž. Spolu s Denisou se vytrvale pletli pod nohy všem na palubě a vyrušovali je při práci, aby od nich získali bezprostřední reakce a dojmy. June Terpleová už vůbec nespala. Pobíhala z místa na místo, kontrolovala kvalitu pořizovaných záběrů a ještě stačila sekýrovat lodní mozek neustálým prověřováním jeho připravenosti na včasný únik před výbuchem supernovy.

Jediný, kdo teď nemusel závodit s časem, byl Mark Rohrbeck. A já jsem toho chtěla využít.

Připlula jsem za ním do kajuty, ve které mu Hans iniciativně promítal duplikáty zaznamenávaných výjevů. Markovou specializací byly počítače, takže měl za úkol především řídit a kontrolovat práci lodního mozku. Ten ale zatím fungoval perfektně, a tak Markovi zbývala spousta volného času. Mark ho většinou trávil někde v ústraní, kde zasmušile

sledoval nejnovější záběry.

Připoutala jsem se do bezpečnostního pásu, který visel hned vedle něj. "Hnus, co?" řekla jsem, abych ho aspoň trochu probudila z letargie.

Ale neprobudila jsem ho. "Myslíte Krabijce?" Očima sledoval simulaci před sebou, ale v myšlenkách byl někde jinde. Na chvíli se zamyslel, než řekl: "Je to hnus, to je fakt. Tohle není to, co jsme si představovali, že tu najdeme. Ale stalo se to už strašně dávno."

"A vy máte mnohem současnější problémy, vidíte?" řekla jsem.

Mark se smutně pousmál. "Koukám, že si lodní mozky zase vyměňovaly drby. Ale je to tak. Dostalo mě to. Ne to s Doris, to by mě tolik netrápilo," dodal po chvíli. "Taky mě to mrzí. Já jsem myslel, že se milujeme, ale... Prostě to byl omyl. Už si za mě našla náhradu, tak není co řešit. Horší je..." Naprázdno polknul, "...že s ní zůstanou děti."

Líbil se mi. A nejen to. Začínala jsem s ním cítit. "Stýská se vám po nich?" řekla jsem stejně chápavým hlasem jako předtím, jenže teď už jsem pochopení nemusela předstírat.

"Jistě! Vždycky se mi po nich stýskalo. Jenom stýskalo, nic víc." Bylo na něm vidět, že má vztek hlavně sám na sebe. "To je ten problém. Porad' jsem byl někde pryč. Porad' jsem pracoval. Je to má vina, že už to Doris omrzelo a že začala spát s jiným."

Tou poslední větou mě nevědomky zasáhl na citlivém místě. "Ne," vyhrkla jsem - a sama jsem byla překvapená tónem svého hlasu. "Zachovala se k vám strašně sprostě."

I Rohrbecka překvapilo, s jakou prudkostí jsem to ze sebe vychrlila. Podíval se na mě, ale už nedostal šanci něco říct. Kolem kajuty zrovna letěla June Terpleová. Když se chytala nejbližšího madla, náhodou strčila nos k nám dovnitř a při té příležitosti hned zaječela na Marka: "Rohrbecku! Pohni zadkem! Zkontroluj pořádně, jestli Hans nemůže přesouvat ohnisko větším tempem. Ať neztrácíme čas!" Vlastně se u nás ani nezastavila. Stihla to zaječet v letu, cestou odněkud někam.

Mark se na mě chvíli rozpačitě díval. Pak pokrčil rameny a mávnul rukou, jako by mi chtěl naznačit, že to, co Terpleová chtěla, už dávno udělal, ale že příkaz od šéfký je příkaz od šéfký a že tu prostě nemůže dál sedět a povídat si se mnou. A tak vyplaval ven z kajuty a zmizel někde v útrobách Fénixe.

Nevyčítám mu ten rozpačitý pohled. Zavinila jsem si to sama. Nikdy by mě nenapadlo, že budu takhle reagovat na pouhou zmínku o nevěře. Ale zkrátka se to stalo.

I když jsem hradila náklady na tuhle expedici, nechtěla jsem týmu z Fénixe mluvit do toho, jak má nebo nemá dělat svou práci. Kromě toho se mi vůbec nelíbil shon a zmatek, který v těch chvílích vládl na palubě. Radši jsem se zase vrátila do své lodě. Tam jsem nikomu neprekážela, mohla jsem si prohlížet simulace podle svého a měla jsem svůj klid. A Hypatii, která se o všechno postarala.

Začala mi promítat nejnovější záběry hned poté, co jsem prošla vstupním uzávěrem. Nemusela jsem nic říkat, nic dělat, jenom si sednout a dívat se.

Když člověk přestal o Krabijcích uvažovat jako o lidech, byly ty záběry vlastně celkem zajímavé. I oni vlastně byli zajímaví. Bylo zajímavé sledovat, co zbylo ze starých, primitivních krabijských predátorů v jejich civilizovaných - civilizovaných! - potomcích. Ti samozřejmě měli stroje a nosili šaty, a když jsem si zvykla na ten pár nohou, co byl jaksi navíc, tak působili velmi impozantně v těch svých elegantních kabátech a kamaších. Kolem hlavy měli uvázané něco mezi čelenkou a šátkem. To bylo zdobené zvláštními ornamenty, které podle mého soukromého odhadu byly označením hodnosti. Mohla to samozřejmě být jen obyčejná bižuterie, ale já jsem vycházela z toho, že jich většina chodila oblečená do různých druhů uniforem. Tedy většina těch civilizovaných. Ve vnitrozemí jižního kontinentu, kde krajina připomínala deštné pralesy a savanu, žili totiž Krabijci, kteří nijak zvlášť civilizovaní nebyli. Přinejmenším tak vypadali. Neměli žádné stroje a v podstatě ani žádné oblečení. Žili z toho, co jim dávala země, a na záběrech byli nejednou vidět, jak ustaraně, s úžasem v očích civí na oblohu, po které přelétávaly vzducholodě a dvojplošníky.

Podle simulací se ovšem zdálo, že i ti civilizovaní pomalu ztrácejí svou civilizovanost. Když nám Hans poslal detailní záběry jednoho vybombardovaného města, všimla jsem si proudu lidí, vesměs civilistů, kteří se zřejmě snažili dostat někam do bezpečí. Proplétali se mezi troskami, ověšení balíky, taškami a ranci. Spousta jich vedla nebo nesla děti. A spousta jich kulhala a jen s vypětím všech sil se vlekla za ostatními. Některé dokonce táhli na vozících a na podivných monstrech, připomínajících sáně.

"Vypadají, jako kdyby všichni byli nemocní," řekla jsem a Hypatiá přikývla.

"Mnozí z nich nemocní bezpochyby jsou, má milá," informovala mě. "Koneckonců je válka. V ní se přece nepoužívají jen pušky a bomby. Tys nikdy neslyšela o biologických zbraních?"

Já jsem na ni vytřeštila oči. "Myslíš, že proti sobě používají infekci? Jako zbraň?"

"Myslím, že to není nepravděpodobné. A rozhodně by to nebylo nic bezprecedentního," odpověděla mi a hned se pustila do přednášky. *Začala* popisem toho, jak první američtí osadníci v Nové Anglii darovali místním indiánům přikrývky záměrně kontaminované nákazou neštovic, aby se jich zbavili. "Ti osadníci pochopitelně byli křesťané -a velice zbožní," dodala. Pak vyprávěla dál. Neposlouchala jsem ji. Dívala jsem se na záběry z krabijské planety.

Byly pořád stejně odporné. Zvlášť jedna z těch rychle po sobě následujících scén se mě velmi dotkla. Bylo to na nějakém souostroví někde v tropickém pásmu. Jeden z těch ostrůvků vypadal skoro stejně jako Raiwea. Rif, laguna, tropická vegetace. Bylo tam i pár desítek domorodců. Ale nebyli tam sami. Na záběrech jsem zahlédla i skupinu Krabijců v uniformách, kteří shromažďovali místní obyvatele uprostřed jejich vesnice. Nebylo jasné za jakým účelem. (Aby je odvěkleli? Postříleli?) Podle chování těch uniformovaných se rozhodně dalo soudit, že tím nesledují nic dobrého. A když jsem se podívala pozorněji, zjistila jsem, že na záběrech z té vesnice jsou všechny rostliny podivně zvadlé. Že by další biologická zbraň, tentokrát zaměřená proti rostlinám? Defolianty? Jisté bylo, že s vegetací na ostrově někdo něco prováděl.

Ted' už jsem toho doopravdy měla dost. A najednou, úplně bezděčně, jsem dospěla k rozhodnutí.

Přerušila jsem svůj lodní mozek uprostřed vyprávění o tom, čím proslul starý americký Camp Detrick. "Hypatie? Kolik ti zbývá volné kapacity?"

Můj dotaz ji ani v nejmenším nevyvedl z míry. S naprostým klidem, uprostřed věty, ukončila přednášku o záměrném šíření epidemií v historii lidstva a řekla: "Hodně, Kláro."

"Dost, abys mohla uložit všechny soubory dat z Fénixe? A vzít na palubu i Hanse?"

Hypatii se v očích objevila simulace údivu. Asi jsem ji tentokrát vážně překvapila. "To je obrovské množství dat, Kláro. No ale snad bych si s tím dokázala poradit. Kdyby to bylo nutné. Proč se ptáš?"

"Jen tak," řekla jsem. "Prostě jenom tak přemýšlím. Ukaž mi ještě jednou ty uprchlíky."

KAPITOLA X.

Sice jsem musela hlídat čas, ale k tomu, co jsem chtěla udělat, jsem ho pořád měla dostatek. Dokonce jsem si mohla dopřát i chvíli oddechu. Využila jsem ji k tomu, abych se podívala na svůj ostrov.

Nemyslím osobně, to dá rozum. Prostě jsem si Raiweu důkladně prohlédla na svých monitorech a pak jsem vyslechla podrobné hlášení od šéfů jednotlivých sekcí. Uklidnilo mě, že je tam všechno v pořádku. To mi vždycky udělá radost, když vidím, že děti jsou zdravé a šťastné a ničím nespoutané. Potom se vždycky cítím dobře. A nebo, jako tentokrát, aspoň o trochu líp.

Když jsem se vrátila z virtuální návštěvy na svém ostrově, hned jsem se vypravila na reálnou návštěvu do Fénixe.

Hansovi se přece jen podařilo ještě zrychlit posouvání ohniska. Záběry se teď střídaly v takovém tempu, že už je nikdo nestíhal kontrolovat. Bylo to ale jediné možné řešení. Pokud tým z Fénixe chtěl zdokumentovat co největší část povrchu krabijské planety, musel se spolehnout na lodní mozek, který veškerá data ukládal, aby je bylo možné využít jako podklady pro následnou analýzu a interpretaci. Ovšem tou už se měl zabývat někdo jiný. My ne. A já už vůbec ne. Já už jsem o krabijské planetě nechtěla víckrát slyšet.

A nejen já. Zdálo se, že o ní víckrát nechce slyšet skoro nikdo z posádky na palubě Fénixe. Starmindera a Julia Ibarrurová spolu seděly v jídelně a povídaly si o jádru. Chaotického sledu záběrů si vůbec nevšímaly. Bill Tartch sice měl svoje kamery namířené na stěnu, kterou zakrývala zrychlená projekce jednotlivých simulací, ale tvářil se unaveně a rozmrzele. Denisa tvrdě spala, zavěšená v popruzích, vedle něho. "K čemu tohle je, Kláro?" začal Tartch protestovat hned, když mě uviděl. "Z těch sraček se nedá nic natočit a s posádkou není rozumná řeč. Oni prostě šli spát, chápeš to?"

Podívala jsem se na Denisu. Ta coura si spokojeně vychrupovala jako nemluvně. "Už to potřebovali," řekla jsem. "Kde je Terpleová?"

Pokrčil rameny. "Kekuskjan ji tu sháněl asi před minutou. Nevím, jestli ji našel, nebo ne. Poslouchej, co kdybys s tebou dotočil ten rozhovor, abych tady jenom tak *neztrácel* čas?"

"Možná později," řekla jsem, i když by mě ani nenapadlo mu poskytovat rozhovor, a odpulila jsem pryč, hledat June Terpleovou.

Našla jsem ji po hlase, protože ten se chvíli poté začal rozléhat celým Fénixem. Kekuskjanovi už se evidentně podařilo ji sehnat a oba spolu diskutovali asi tak, jak spolu diskutuje pes a kočka. Terpleová ječela: "Tvůj názor? Pro mě má tvůj názor stejnou váhu jako hadí pšouk, Olegu! Letíme pryč a hotovo! Musíme odsud vypadnout, dokud nám tohle všechno drží pohromadě."

"To mi nemůžeš udělat!" vřeštěl Kekuskjan. "Kvůli tomu jsem tady! Abych pozoroval supernovu! To je absurdní, sakra!"

"Absurdní," odsekla Terpleová, "by bylo tady chcípnout. A to já nedovolím. Já jsem za tuhle posádku odpovědná, Kekuskjane! A já tu dávám rozkazy. A jeden z nich vydám teď hned. Hansi! Připrav se na odlet k neutronové hvězdě!"

V tom okamžiku jsem se do hádky vložila já. "Nic nepřipravuj, Hansi," řekla jsem. "Od téhle chvíle budeš přijímat rozkazy jen ode mě. Rozuměl jsi?"

"Rozuměl, paní Moynlinová," odpověděl mi příjemný hluboký hlas stejně klidně jako vždycky. Zato Terpleová měla ke klidu hodně daleko. V poslední době skoro nespala a byla pod čím dál větším tlakem a to všechno* se na ní teď projevilo. Dívala se na mě, jako kdyby mi chtěla jednu vrazit.

"Co si myslíte, že děláte?" syčela nasupeně.

"Přebírám velení," řekla jsem. "Ještě chvíli tu zůstaneme. I já chci vidět, jak ta hvězda exploduje."

"Ano!" vyjeknul Kekuskjan.

Terpleová ho ignorovala. Pořád se mi upřeně dívala do očí. A rozhodně to nebyl přátelský pohled. "Zbláznila jste se? Chcete nás tady všechny zabít?"

Hlavou mi blesklo, že to není špatný nápad, ale to jsem neřekla. Řekla jsem: "Nezůstaneme tady. Chci říct, že tu nezůstanou lidi. My se budeme evakuovat a budeme výbuch sledovat v přímém přenosu. V těch dvou lodích, co tu kotví, je pro nás pro všechny dost místa. Já můžu vzít k sobě na palubu tři nebo čtyři z vás a zbytek poletí s Billem v té lodi z půjčovny."

Terpleová byla vzteky bez sebe. "Kláro! Ta exploze bude obrovská! Tohle všechno tu zničí. Celý tenhle komplex. Stavěli jsme ho takovou dobu a..."

"To nevádí," řekla jsem. "S tím počítám. Když bude potřeba, koupím vám nový."

Terpleová na mě zírala, jako kdyby nevěřila svým uším. "Koupíte nový? Kláro, vy snad vůbec nemáte představu, kolik stojí taková-"

Zarazila se a pak potřásla hlavou. "Jo," řekla. Neuklidnila se, jen více méně rezignovala a snažila se smířit s životní realitou. "Vy asi tohle víte až moc dobře, co? V tom případě si tu dělejte, co chcete. Beztak vám tady všechno patří."

To koneckonců byla pravda.

Pak už proti mým rozkazům nikdo nic nenamítal. Pozvala jsem si celou posádku do jídelny a oznámila jsem jim, že všichni opustí mateřskou loď. Řekla jsem Terpleové, že ona, spolu se Starminderou a Ibarrurovou, může letět v mé lodi. "Cesta na Zemi trvá jen pár dnů. Na tu dobu se nějak srovnáte v mém pokoji pro hosty. Mason-Manley a Kekuskjan můžou letět s Billem a s Denisou. Budou to tam mít trochu těsné, ovšem při troše skromnosti to jistě zvládnou."

"Ale co budu dělat já s Hansem?" zeptal se Rohrbeck.

Na to jsem nenuceně řekla: "No, vy můžete letět se mnou. Nějaké místo pro vás tam určitě najdeme."

Nezativářil se rozhodně tak, jak by se měl zatvářít mladý muž, kterého čeká vesmírný let ve společnosti nezadané atraktivní ženy. Dokonce bych řekla, že se zatvářil přesně opačně. "Já nemyslel sebe, Kláro. Ptal jsem se kvůli našemu lodnímu mozku. Dalo mi hromadu práce, než jsem ho naprogramoval. A teď bych ho tu nerad nechal uškvařit."

Jeho reakce nebyla taková, v jakou jsem doufala, to bezpochyby, ale každopádně se mi líbila. Mám ráda muže, kteří milují svou práci. "O lodní mozek se nemusíte bát," ujistila jsem ho. "Už jsem tu záležitost probrala s Hypatií. Ta říká, že má ještě spoustu volné kapacity. Prostě Hanse zkopírujeme a vezmeme ho s sebou."

KAPITOLA XI.

Nikdy předtím jsem v reálném čase výbuch supernovy neviděla (Ostatně, kolik lidí přede mnou ho vidělo?), a tak mi aspoň tahle část expedice nepřinesla zklamání. V téhle show bylo všechno, co jsem si od ní slibovala. Zastavili jsme naše dvě lodě pár milionů kilometrů od epicentra. Hans se v těch chvílích řídil podle Kekuskjanových pokynů. Což samozřejmě znamenalo, že sledování krabijské planety se okamžitě odsune na vedlejší kolej a veškerá pozornost se soustředí na budoucí supernovu.

Hypatiá mi šeptala do ucha podrobnosti o tom, jak Bill Tartch ve své lodi z půjčovny fňuká a nadává jako špaček. Bill přirozeně chtěl zachytit co nejvíc tragických, hrůzostrašných detailů a pokud možno i tváře Krabijců v momentě, kdy jim jejich staré dobré slunce rozpoutá nad hlavou peklo. Jenže já jsem nic takového vidět nechtěla. Mně stačilo to, co jsem viděla předtím.

V salonu v mé lodi se teď promítaly dvě simulace současně. Hypatiá aktivovala kameru umístěnou venku na trupu, takže jsme vzadu v koutě mohli sledovat vzdálené obří zrcadlo a mateřskou loď společnosti Fénix. Na záběrech pořizovaných zdálky obojí vypadalo jako malá dětská hračka, zavěšená pod stropem. Čelní stěnu zakrývala nesrovnatelně větší simulace krabijské hvězdy, snímaná z Fénixe. Nebyla nebezpečná (tvrdila Hypatiá), protože Hans záběry zaclonil. Kromě toho simulace obsahovala jen viditelnou část spektra, a ne další, mnohem nebezpečnější druhy záření, prýstící z krabijského slunce. I tak ale ta obrovská koule o průměru přes dva metry zářila tak jasně, že jsme se na ni mohli dívat jen s přimhouřenýma očima.

Já toho o hvězdách moc nevím, ale tahle mi na první pohled připadala divná. Protuberance po celém obvodu a na povrchu samé ošklivé sluneční skvrny. A pak se to najednou stalo. Hvězda se začala smršťovat, jako kdyby Hans rychle přejížděl z detailu na celek. Jenže Hans s tím neměl nic společného. Hvězda skutečně kolabovala, hroutila se do sebe, a to velice rychle. "To je imploze," šeptala Hypatiá. Než to dořekla, hvězda už měla v průměru sotva metr a vzápětí půl metru a pořád se zmenšovala, až...

Až zas najednou začala expandovat. Skoro stejně rychle, jako se smršťovala. Ted byla ještě

o poznání jasnější. Hypatiá šeptala: "A tohle je reakce. Už jsem říkala Hansovi, ať zredukuje intenzitu, protože záření bude čím dál víc."

Bylo ho čím dál víc.

Hvězda byla každým okamžikem větší a jasnější a zběsilejší. Už zaplnila celou stěnu. Měla jsem pocit, jako by se mě ta sluneční výheň už už chystala spolknout. A právě v tom momentě se obraz rozpadnul. Slyšela jsem, jak Terpleová vyhrkla: "Podívejte se na zrcadlo!" Když jsem se ohlédla, hned jsem pochopila, proč obraz zmizel. Na simulaci v protějším koutě salonu bušil do zrcadla a lodě přival záření ze supernovy. Komplex nic nechránilo. Žádné filtry. Žádné pojistky. Záplava oslepujícího světla, koncentrovaná gravitační čočkou, dopadala přímo na plochu zrcadla a na trup lodě. Zrcadlo se začínalo deformovat. Tenké pláty leštěného kovu praskaly, odlupovaly se od konstrukce a explodovaly do obláček plazmatu jako rachejtly vystřelované při ohňostroji čtvrtého července. Pod nimi se na zlomek vteřiny objevila spleť kabelů, které se okamžitě odpařily. Z celého zrcadla zbyla jen rozžhavená kostra nosné konstrukce.

Myslela jsem si, že další záběry už neuvidím, ale to byl omyl. O chvíli později se přes čelní stěnu místnosti znovu promítla simulace supernovy. Už nebyla tak kolosální a oslňující jako předtím, ale pořád člověku naháněla strach. "Co to má..." Nestačila jsem otázku ani dopovědět, protože Hypatiá hned přispěchala s vysvětlením.

"Ted' se díváme na záběry z té kamery, která byla vestavěná do středu původní parabolické antény a pak překrytá optickými komponenty." šeptala mi do ucha. "Záběry z téhle kamery ale nejsou tak kvalitní jako záběry ze zrcadla a navíc mám obavu, že je stejně nebudeme mít k dispozici příliš dlouho. Gravitační čočka je pořádně silná a kamera takový nápor nemůže..." Odmlčela se, když obraz zablikal. "...vydržet," dodala - a obraz vzápětí zmizel nadobro.

Zhluboka jsem se nadechla a rozhlédla jsem se kolem sebe. Terpleová měla v očích slzy. Starmindera s Ibarrurovou seděly vedle sebe jako v mrákotách a Mark Rohrbeck si něco šeptal se svým lodním mozkem. "Tak a je to," řekla jsem. "Představení skončilo."

Jako první se zmohl na slovo Mark Rohrbeck. Snad poprvé za celou dobu, co jsem ho znala, mu trochu zazářily oči. "Hans už uložil všechny záběry do paměti. Vypadá to, že je v pořádku."

Pak se ozvala Terpleová. "A co loď, Kláro? Schytala spoustu záření, ale to zrcadlo naštěstí shořelo tak rychle, že by trup lodi mohl být neporušený. Když se tam pošle opravářská četa, klidně by..."

"Za chvílku, June," řekla jsem jí. "Tedy skoro za chvílku. Nejdříve musíme letět domů."

Podívala jsem se na Rohrbecka. Po nějaké záři v jeho očích už zase nebylo ani památky. Když si všimnul, že se na něj dívám, tak se zas jenom pousmál. "Kde to je?" zeptal se sklesle.

Měla jsem chuť položit mu ruku na rameno, ale nechtěla jsem nic uspěchat. Času bylo dost. A tak jsem co nejnevinnějším hlasem řekla: "Vám se stýská po dětech, vidíte? Já bych věděla o jednom místě, kde je dětí plno. U mě na ostrově. Byl byste tam jediný dospělý muž a za pár dní by ve vás všechny děti, co na ostrově jsou, viděly tatínka."

KAPITOLA XII.

Supernova nepoškodila Fénixe tak těžce, jak to vypadalo v prvních vteřinách exploze. Zrcadlo bylo na odpis, pochopitelně, ale trup lodě měl jen mírně ohořelý plášť, nic víc. A sotva stačil trochu vychladnout, June Terpleová se tam vrátila i s tím, co zbylo z její posádky. Což nebylo mnoho.

Mason-Manley se o ni začal znovu zajímat hned, jakmile mu Denisa zmizela z dohledu, a rychle si u ní získal stejnou pozici, jakou míval dřív. Kekuskjan slíbil, že se připojí k expedici za osmdesát let, aby mohl opět sledovat výbuch supernovy - tedy přirozeně za předpokladu, že bude ještě naživu. S Terpleovou zůstal i starý dobrý nezničitelný Hans, který se honem usadil zpátky do známého, jemu na míru šitého hardwaru. A to bylo všechno. Zbytek posádky

tvořili sami nováčci. Starmindera se vrátila ke svojí rodině v jádru a Ibarrurové jsem zaplatila cestovní výlohy, aby mohla letět s ní coby má soukromá honorami občanská konzulka.

Terpleová mě samozřejmě zvala, abych se expedice k neutronové hvězdě zúčastnila také. Tomu pozvání se jaksí nemohla vyhnout, když peníze na novou expedici plynuly ze stejných zdrojů jako peníze na tu předešlou, čili vesměs ode mě. Já jsem čistě ze slušnosti řekla, že se na ně možná zas přiletím podívat, ale v žádném případě jsem to nemyslela vážně. Jedna taková výprava byla na můj vkus až dost. Bill Tartch věnoval Krabijcům celý jeden speciální díl svého cestopisného pořadu a měl s ním tak velký úspěch, že mu náš rozchod už rozhodně nezlomil srdce.

Hypatiá mi pořídila kopie všech souborů dat o krabijské planetě a o explozi tamního slunce a já jsem si je vzala s sebou na ostrov. Tady některé z nich občas přehrávám -buď dětem, co o ně projeví zájem, nebo jejich matkám, ale většinou sama sobě.

Mark Rohrbeck nakonec přece jen letěl na Raiweu se mnou. Ale dlouho se tam nezdržel. Tak už to u mě na ostrově chodí. Když děti vyrostou a jsou připravené čelit světu tam za mořem, tak odcházejí. A s Rohrbeckem to bylo stejné. Jemu to trvalo něco málo přes tři měsíce. Pak mě políbil na rozloučenou. A já ho nechala jít.

přeložil Mirek Valina